

KRÁLOVSTVÍ

rýmů a šprýmů

díl I.

aneb

vyprávění o mém putování zemí veskrze poetickou,

kde obcování s lidmi dobrými i bytostmi

nadpřirozenými

je mi dopřáno v míře vrchovaté,

těž i množství úkladů rozličných mi kladeno v cestu

od sil temných, poesii nepřátelských

Tomáš Mařík

Vydalo nakladatelství Nová Forma, 2010

Tiskem Nová Forma s.r.o.

1. vydání

Předmluva autorova:

Počínaje psaní kapitoly první této poetické pohádky, na mysli mi nepřišlo ni zbla, kterak se mi do děli i šíře slovesné utěšeně rozkošatí.

Co jevílo se zprvu jakousi skotačivou legráčkou (v podobě hrubě původní zachovanou), jejíž přirozená odúmrt' dala se vbrzku očekávat, to rozrostlo se v mysli mé měrou nikdáž doposaváde shledanou, až uchvácen jsa spisováním příběhů těchto poetických, v díle prvním Království rýmů a šprýmů, bylo mi dopřáno svým čtenářům je po mnohých úpravách v podobě knižní tímto představití.

Spřádaje děje tyto na svém domovském literárním serveru, kde duší poetických, ochotných, vyskytuje se notná přehršel, ku přihlášení jich nicků do pohádky této jsem je zlákal, a tak postavy mnohé, kteréž co mízu živou v fantasií své jsem pohýčkal a posléze v děj vázaný uvedl, komentáři ku kapitolám jednotlivým postupně přidávaným mne obdařily a tím inspiraci mou podněty svými mnohými vydatně prokrvily.

Jejich role veskrze kladné, ba i přímo hrdinské, budiž jim poděkováním mým vřelým, za důvěru ve mně jimi kladenou.

Kapitola první

...A POČATA JEST - POHÁDKA V PRÓZE PSANÁ, ARCHAISMY
PĚCHOVANÁ, PROLOŽENÁ SLOVEM VÁZANÝM...ČI V POSLED PRÓZA,
PRVNÍ RÝM.../...VESELO NA ZÁMKU, VESELO V PODZÁMČÍ...I
PŘI HLÁŠENÍ K ÚČINOVÁNÍ MOŽNÉ...

Vítejte v království
kde lidé pouze básní
kde slovo prázdné
v řeči
téměř neznámé.

Jen pojd'te dál
a necht' se mysl zasní
v dějích
kterých pohádkově tu spřádáme.

Poutník a vypravěč – já

Další osoby se budou rodit, žít a případně i umírat, podle toho, jak kdo mně přijde pod ruku. Ti, kteří by měli zájem si v této pohádce zahrát, ať se přihlásí u průvodce a vypravěče tzn. u mě.

Předem upozorňuji, že případné role si nemohou vyhrazovat, ale bude jim přidělena. Výjimkám, se však meze nekladou.

Než nebojte se, postavy budou vesměs kladné, jen občas nějaká...ale to nevím ani já, co se bude dít dále...

Jak už to tak v pohádkách bývá, bylo jednou jedno království a tam panoval moudrý a hodný pan král...
no, radši vypustíme tyhle řečičky a půjdeme rovnou k věci.

To bylo tak:

Pan král byl dobrák od kosti, jako hospodář taky docela ušel a jeho království celkem vzkvétalo.

Mohlo by ještě více, ale jeho poddaní, byli postiženi jakousi podivnou nemocí, v těch dobách naprosto nevídanou.

Všichni totiž psali i mluvili rýmovaně. A když říkám všichni, tak všichni.

I děťátko, sotva otevřelo očka do světa vezdejšího, už napadaly rýmy. Jako třeba -

mama haha

šaci baci

paci pláci

pláci kaky

kaky papů

a podobné miminkoviny.

Básnili všichni. Děti, mámy, tátové, staří, mladí...

i ti nad hrobem, se loučili slovy:

Ahoj lidi v tomto světě

čekat dlouho nebudete

budete li hulit fest

na svět onen

to pravda jest.

Trochu klopotné veršičky, pravda, ale na jednu nohu v hrobě, to ještě docela ujde. No, a tihle básniví lidé sice dost pracovali, aby byl v království slušný dostatek všeho, ale problém byl v tom, že nechtěli chodit na vojnu a šaškovat se zbraněma. Raději se totiž oháněli slovíčky, na ty byli teda kadeti.

Těž prozpěvovati rozverně, jim takto po mysli bylo:

Ó, jak moudrý je náš král
pán na tomto léně
než by sám se radoval
rozdá lidu sémě.

Sémě smíchu i pohody
do krajů kde králem jest
sám si zajde do hospody
a tankuje všechna čest.

Zapěje si s lidem prostým
písně hrubé, věru
na trakaři ráno spěje
k zámku, na maděru.

Jak vidno, tak byl v podzámčí lid bodrý a svého krále milující.
Však tropil si z něho při každé příležitosti šprýmy a šoufky.
No, posud' te sami:

Na zámku nám vládne král
s krádkou jako koule
ne, že by se králky bál
však
ta zná očma koulet.

Trestá krále tímto zvykem
když král jí blaho nedá
on kouli své, se srdcevizlykem
radš ručku ke rtům zvedá.

Ach, královno, duše moje
nekul očma více

dám ti všechny svoje zdroje
nic jich nešetříce.
Zahrnu tě dary hnedle
jen se posilníme
pilulka je modrá vedle
ham
a dál už nepovíme...

Od zámku jen jakýs ryk
do vůkol se nese
usmívá se bodrý lid
i všechno živé v lese.

A v tomto místě pohádka prozatím končí, nesmíme přeci rušit
panstvo v radovánkách.
Až druhého dne vysvitne slunko, tak se podíváme od zámku
poněkud dále, třeba pod prostou doškovou střechu obecného lidu.

Kapitola druhá

...MÉ PROBUZENÍ...CHALOUPKY ROUBENÉ NAVŠTÍVENÍ...MI LÉ
PŘI VÍ TÁNÍ ŠTĚDŘE OBDAŘENOU HOSPODYNÍ I HOSPODÁŘEM...S
DUBOVÝM FUTREM POTKÁNÍ...TĚŽ MI LÉ POZEZENÍ U JÍ DLA
V KRUHU RODI NNÉM...

Uáááuhmm...to máme krásné ránko, tak dneska bychom se měli
podívat do nějakých prostých chaloupek, že. Chvilinku počkejte,
jen co se umeju a dám trochu do kupy. Oni i ti, takzvaně chudí
lidé tady v tom království, dbají docela na čistotu.

...Pozorný čtenář si jistě všimnul, že můj jazyk je místy blemtán
hovorštinou a jindy i spisovným se jeví. To sváří se ve mně dvě
osob – jedna je lenivě lidová, poněkud nedbající pravidel a jiná,

až úzkostlivě na formu psaného dbající. Snad se můj vzácný čtenář nebude zlobiti, když ponechám si obě formy a budu je prolínati, jak mi která přijde na mysl a do pera se vloudí...

Tak třeba, zaklepeme na dveře támhle té, chaloupka je jako malovaná, jen se do ní nastěhovat Pražáci. No fuj, radši nebudu malovat čerta na trámy (z těch je totiž krásně a bytelně sroubená), ale vyjdeme vstříc hospodyni, která nám něco nese i rce:

Vítej, poutníče, v naší ves
hle, tuto krmi s chutí sněž
v dřevěné míse jáhly s medem
těž masa dosti
co bylo medvědem.

Tam v síni chladné vřelou číš
vína k masu uvidíš
té chop se a pij, jez do sytosti

jen nestyd' se
náš vzácný hosti.

Tedy, takové přivítání si dám líbit, ženská je to jaksepatří,
všechno jak má být a řeč její je nezvykle libá až vonná. To bych
se neměl nechat zahanbit a nějaký ten veršík vyslat jí v ústrety,
aby viděla, že ani v Praze, nejsme jen tak nějací jelimánci.
Tož dím:

Ach, jak milá slova
linou se z tvých úst
vpravdě ženo
ni nebudu pod tvou střechou
držet půst
když tolikou krmí
je mým chutím pomoženo.

Tu plné mísy, korbele
a hospodář tam přichází
za fůrou plnou jetele
čtyřlístků
jež pohází
nám před nohy i po těle.

Tak vcházím celý zelený od štěstí (všimněte si, jak jsem až
nechutně spisovný) do chalupy, BUM...sakra, omlouvám se
hospodyně i hospodáři, že jsem jim naboural čelem dubové futro.
A hospodář účasten dí:

Vidím, pane, že máš čelo
poněkud nabourané
zde dovol vonnou mastí
napravíme
co způsobeno nízkou pastí.

My, lidé malí vzrůstem
však srdcem velikáni
já i moje paní
nechceme, by k naší haně
čelo, se ti modří skvělo
a boulovaně.

Tolika starostí o jednu bouli, ale nešť. V tomto kraji je asi zvykem, že host je v péči přímo hvězdné a snášeno je mu k nohám, jen to nejlepší. Tak vcházím, už opatrněji do síně s nízkým stropem, kol vše ze dřeva, strop, podlaha z dubových fošen, nábytek umně sroubený a za dlouhých zimních večerů, zdobený šikovnou rukou řezbáře.

Usednuvše pak k dubovému stolu, pokřičující se všichni po starém způsobu, pouštíme se s chutí do jídla, bohatýrská sousta mocně zapíjejíc chutným a horkým mokem, ze zdejších úrodných vinogradů.

Kapitola třetí

...O PŘIROZENÉM A RADOSTNÉM UVOLNĚNÍ...TÉŽ I STARCE
VYPŘÁVĚNÍ DĚSIVÉM...

Když bohatě jsme pojedli a popili, jen sem tam slovo pronesši, následně jsme každý popustili uzdu projevům svědčícím o tom, že nám opravdu, ale opravdu chutnalo.

Při té příležitosti jsem vzpomněl jistého klasika, který před dávnými lety popisoval dění při hostině bohatého Trimalchióna. Budu si muset (chtě nechtě) zvyknout na to, že i příslušnice něžného pohlaví se nic nerozpakují a projeví se tak, až svíček plamen ukloní se té síle.

Křičují se nad stolem
vánky nasycení

a tváře zalévá ruměncem
ne studem však, to z potěšení
že syta je panna
že syt mládenec.

Všichni kol kolem, bez rozdílu
křížků svých zad, či pohlaví
po dobré krmi si nadmíru
v pohodě
i krkem uleví.

Vyrovnav tlaky ve svém lůně
je každý z nás spokojen
vždyť příčina toho, že lůn stůně
je, že bez uvolnění byl vyvalen.

Ufff... jsem si ještě popustil pásek u kalhot, (i to zde patří k
dobrému tónu) a všichni, pohodlně usazeni na lavicích a židlích kol
stolu, jsme hotovi vyslechnout kmeta tohoto rodu, který se dožil
požehnaného věku, již celých osmdesáti dvou let.

Ten pohladiv si dlouhý, bílý vous a upiv z poháru medoviny,
rozhlédl se vůkol - (zde bych měl připomenout, že nás bylo kolem
stolu osm dospělých, kromě mé maličkosti, a čtyři děti, jako
stupínky - od šesti do desíti let, které si v blahém očekávání
vzrušujícího příběhu vylezly na pec, kde tichy jako pěny, co jedno
velké ucho spočinuly)
a takto zahovořil :

My, zdejší, známe ten příběh,
jenž milý náš host jistě neslyšel,
o tvoru, jenž v temném lese bydle
kolemjdoucí lapá,
by z tlap jeho bez vad nevyšel.

Ustydle krve, jak stvořen byl
odřeny
v těle, duši,
k nám se tu mnohý doplžil.

Proto, poutníku, půjdeš li dále tímto lesem
varuj se kvapného vzdálení
před poděsem.
Útěk, ten nikdy nespasí tě
je rychlý, jako vítr
on,
v těle zrůda,
však duší malé dítě.
Hrát si chce, to především
a dotýkat se lidí,
nemluví,
jen z úst mu kane stružka slin
a útěk, nenávidí.

Všechno dej,
co zachce se mu,
vždyť sílu má v pažích, jako býk
a on ti v klidu,
za odměnu,
olízne tvář a nechá být.

Nechce on málo,
pusinku,
tu loudí od žen zděšených,
než líbat ho, jenom chvílinku
uskočí žena,
rtů, zlou vášní spálených.

Kapitola čtvrtá

...VYPRÁVĚNÍ, KTERAK ONEN KLETÝ PŘÍŠER, LI DÍ ZMOCŇUJE
SE..STARCE MOCNÉ DOJETÍ ...TÉŽ NADĚJE VĚDMOU
DÁNA...

Dřímá v něm žár až neskutečný
tím páli lidi lapené
než, jeho úděl snad není věčný -
žen rety pálit
jak vápno, vláhou hašené.

S muži pak páše jiné věci
které až drsně slintavé
naznačí
svlečte si všechny ze se věci
jak ne
mžikem je mají strhané.

Pak tře je jazykem, jak šmirgl drsným
slinou je hojně třísnice
tu drž a myslí -
on mě nesní
bolestí pod sebe močíce.

Tak projedše drsně všechny údy
ukáže cestu - padej tudy
a nakopne do holé zadnice.

A zde, tento kmet, pořád jsa mocný a zdravý, jako větrem
ošlehané dubisko...zdá se, že ztěžka polyká hořkou slinu...

vzápětí ji splachujíc mocným douškem medoviny.

Mám za to, a snad' nebudu daleko od pravdy, když nadhodím
smělou myšlenku, že milý vypravěč pocítil na vlastní kůži, jaké to
je, upadnout do spárů tohoto strašlivého netvora, vida, jak silné

pohnutí zračí se v jeho ostře řezané, otřesnými vzpomínkami do křídova zbledlé tváři.

My, mlčky sedíce kol stolu a hledíce zaraženě na sebe, vyčkáváme, až stařešina svůj hrozný příběh dopoví.

I děti za pecí, na počátku vyprávění, ještě sem tam si štěbetaje, nadobro umlkly a pod hromadou kožešin není jich vidět, ni zbla.

Než stařec, pustil se znovu do vyprávění:

Tento děs
našeho lesa
trápí nás tu už drahý čas,
nejeden člověk, pod tíhou myšlenky naň
klesá
a dobřela se mu barví
tmavý vlas.

Však vědma
z dále, na půlnoční straně
útěšná slova pronesla:
vykročí li k lesu kdos odhodlaně
a desetkrát li
navrátí se oblízaně,
nebude již více, zakletého děsu
a všichni
mohou opět nacházeti v lesu
potěšení
i dřeva, plodů, klestí...
pak mezi lidem rozleje se
svoboda a štěstí.

Onen člověk
kterýž skutek ten odvážný a blahý dokoná,

bude po zásluze odměněn
bohatě
však skryta, až do konce
je odkleté duše odměna.

Vzdávat pak budou všichni jemu dík
za svobodu tvora
jménem - Vobližník.

Kapitola pátá

...O BUBÁCÍCH, KRÁSNÉM RÁNKU, JARÉM POCHODOVÁNÍ ...O
DĚSIVÉM SETKÁNÍ S VOBLIŽNÍKEM...TÉŽ I PLNO OTÁZEK
PROLOŽENÝCH BUCHTAMI ...

Přiznám se bez mučení, že po tomto tak děsuplném
vyprávění, uléhaje ke spánku v hostinském pokoji, nahlédl jsem
několikrát pod postel.

I při občasném skřípotu a šelestu, který ten starý dům vydával,
mi naskakovala husí kůže a před očima mi tanuly zmíněné děje,
jako živé.

Ráno však, vzbudiv se do krásně slunného dne, kdež chmury a děsy
byly zapomenuty, rozžehnal jsem se srdečně s hostiteli, vykročiv
ručě na cestu vedoucí skrze již výše zmíněný les...

...do kroku si chutě zpívaje - krásný hled, je na ten Boží svět, la la
la...tři čuníci jdou, cestou necestou...když jsme táhli k
Jaroměři...do Prčic, do Prčic, jdou s Kamilem hoši...aj...

Tak rázujíc jaře skrz přítmi stromných velikánů
hodinu, dvě
vyprchala ze mne obava
že potkám postrach zdejších paní
pánů.

Než neříkej hop
ještě nepřeskoče
stalo se, že v klidu lesa moče
zjevil se náhle
on,
chlupatý, ku dvěma metrům zvící
až leknutím jsem pobryndal
sobě
nohavici.

Krve nedořezal by se nikdož v těle
jež očuchával divoch tento
rozdychtěle...
po chvíli
té
delší věků
svraště však chřípí nelibostí, zaskučel
odporem a zlostí
jen prackou zklamaně máchl
a hluboký les
v mžiku ho pohltil a spláchl.

A na tomto místě, milý čtenáři, údivem a slabostí jsem do mechu
kles. Před tím ovšem, způsobně si zapnouce kalhoty.
Nepochopitelná tato příhoda nevidaně rozjitřila mou, už tak
bujnou fantasií a já, pojídaje jednu za druhou z darovaných
buchet, přemýšlel:

Proč ušetřil mne a ony znectil,
proč neostrouhal mé tělo
jazykem
jako jiné
snad nebylo to kvůli špíně?

Snad proto, že jsem člověk cizí
a jemu chutnají
jen domorodci ryzí?

Či snad není, ten divý kletby zplozenec
náruživý
ač vlasolebý vlastenec?

Mohu odpovědně prohlásiti, že ve svém životě poznávatele krajin
cizích, jsem se s tak podivným a záhadným tvorem nikdáž
nesetkal.

Tak zaznamenaje všechny děje do svého objemného zápisníku,
posedši na lákavě měkkém mechovém koberci, ještě drahnou chvíli
jsem podumával o velmi prapodivném tvorů s tak až nechutně
přiléhavým jménem – Vobližník.

Než dojedši poslední z buchet, smetl jsem z klína drobečky co
dar lesní havěti a vydal se, posílněn na těle i duchu, vstříc dalším
dobrodružstvím.

Kapitola šestá

...O LESEM PUTOVÁNÍ, MI LÉM PŘÍVÍTÁNÍ...HUDBĚ BEZ
NÁSTROJŮV SKVĚLÉ...I ROZKOŠI VESKRZE UMĚLECKÉ...

Bez všelikých dalších příhod prošel lesem, dorazil jsem v pozdním
večeru k jakési samotě, jež zdáli na mne lákavě mrkala
nezastřenými osvětlenými okny a prapodivné zvuky, linoucí se z
útrob tohoto rozlehlého stavení, zvědavost mou nadmíru
podráždily.

Než, vycítivši mé kročeje obrovští ostražití psi, zuřivým, zavilým
štěkotem ohlašovali mne již zdáli, co příchozího člověka. Však
zmlkli, byvše za dobrou službu pochváleni hospodářem, který se
ve chvíli z domu vynořil a přátelsky se usmívaje, takto pravil:

Bud' vítán, pane,
kterýž zajisté přicházíš v dobrém
chceš li složit hlavu pod náš krov
hle,
lože, již je rozestlané.
Nepohrdneš li
naším skromným pohoštěním
tu víno, maso, ba i rým
nabízím
v kroužku našich hostí
bohrém.

A já na tato kromobyčejně vstřícná slova odvětil:

Bude mi velkou ctí
když ve stěnách stavení
tohoto
spočinou mé uondané údy.

Již z dále jsem slyšel nástroje všeliké,
jak hudou
a večerem se vůkol tetelí
nevázané veselí
tu
hosti vpravdě šprýmovní
as budou.

A vejdouce oba v předsíň, kde několikero velkých, pevných truhlic
stálo, ubírali jsme se dál, až ku dveřím síně hodovní, zpoza
kterých prazvláštního orchestru linuly se tóny.

Otevrouc je... kruť kozo levou nohou, na co jsem patřil:

orchestr čekám
však
zde nástroje není
na ústa všichni hrají
za
i otevřený.
Na tváře klepají si prsty
zběsile
a nafouknutě
chutě mlaskají jazyky si dutě
či s dásněmi tvoří kastaněty
ty tóny
vyšlechtěné lety
slévají se v harmon ušlechtilý
bláznivě
a dovádívě roztomilý

i něžných houslí tóny libé
kouzlí rtoma
tito neskuteční lidé.

Tak orchestru z nástrojů, co lidské tělo dává
volám:

budiž, ach budiž sláva
a hbitá šenkéřka hned pohár mi podává
nuž
na zdraví těch, kdo hrátí pusou umí,
připijí,
host, jenž cele unesen, jen nevěřicně čumí.

Ted'
dozněvší orchestr
zatleskal si sborem
a hráči jaře nalévaj se horem, dolem
neb v patrech jejich
jestiť jako na sahaře

a oni pijí, sucho kvapem maře
řeči si plynou, kolotají vzduchem
a já hově si
piji
s rozkoší poslouchaje, jak mistr Janáček
tu slov
nádherně vzdutou melodii.

Kapitola sedmá

...O KNI HÁCH, KTERÉ NESMÍ SE...TANCI ...DÍVČI NĚ NA KLÍ NĚ I
JEJÍM NÁVRHU MATOUČÍM...STRAŠNÉM MÉM HŘÍCHU...PRÓZE I
BÁSNĚNÍ, TĚŽ I KONCI NADĚJÍ...

Tak chutě upíjeje z poháru medoviny, zapředl jsem příjemně
vázané hovory se spolustolovníky, jimž notně mok medový jazyk
jistou ztěžklostí již poznamenal. Též i v kančí pečínku jsem zuby
vnořil a s požitkem trhaje zuby toto skvěle pečené masíčko,
nešetřil jsem chválou zdejší kuchyně.

A tu, musím poznámku, pro budoucí děj vyprávění zásadní, učiniti.
Prazvláštní je, že ač několik téhodů jsem v této zemi hostem,
nikdáž jsem neviděl mezi tímto lidem, tak ohromujícím básnivým,
básně v papír vtisklé.

Jsa v této zemi krátký čas, přesto doneslo se mi zpráv šeptaných,
že nesmí tu vycházeti knih, než v próze psaných. Kdož se pak
odvážil knihy básnivé vydávati, zmizel záhy a nebylo po něm vidu
ni slechu.

Prý jakási loupežná rota, také tu řádí a básně z dále přivezené,
lidem loupí. Jejich náčelník, kteréhož nikdy nikdo neviděl,
jmenuje se tak prapodivně...

...však zatím, milému čtenáři, to hrozné jméno neprozradě,
dovolím si ho napínati, pro odhalení budoucí.

Než odpočinouce poněkud svým ústům

vydatná přehršel hudcův

spustila nově

a to

do tance rozverně skočného.

Tu jali se mládenci

i mládenky

kroužiti po síni v rozevlátém objetí

a z kopýtka vpravdě čertovského si vyhazovati.

Ve svém nakažlivém veselí
mne, jezevce,
kterýž před tancem povždy zalézá v kout nejzazší,
v taneční vír neodolatelně uchvátili,
hlavu pomotali,
až nezvyklý pletencům krokův
mně tak záhadných,
v opojení, byv setrvačností vynesén z kola
i se svou dívčicí
v obejmutí pevném
měkce
na lavici jsme skončili.

Zde zašeptala mi nyní v sluch:
tvé mužné tělo
jeden tuh
citlivé masáže je ti potřebí
těla statného
uvolnění
a pak mnou osvěžen, zas po půnebí
rozličných chutí poválíš
moků
i soust, jež v hojnosti tu požívati můžeš.

To svody, jimiž co svůdná Siréna můj rozum lákavě
načechrávajícími obrazy zamotáváje, melodií slůvek nadmíru
vemlouvavých, v pavučinu ženství neodolatelně uchvacujícího
uvrhnouti mne obmýšlela.
Než já, ne netýkav, však jen tak na lep neskákáje, i když vlnadné
tělo je mi tištěno na místa nejcitlivější; nepodlehl jsem té svůdné
siréně a po nemnohých slůvkách, jež mé, tak nepochopitelné
jednání snad poněkud osvětlily, navrátiv se na místo své, moku
medového jsem hrdlu, již notně žíznivému, popřál.

!

Nyní
račte dovoliti
malé vsuvky
od průvodce, nevázaného to mluvky.

Mým čtenářům:

sedmou kapitolu rozepsanu maje
zpětně
na psané se ohlédaje
zjistil jsem, ke svému nejhlubšímu děsu
volný verš
to větší hřích, nežli hráti ve forbesu.

Omlouvám se tímto
všem
kteří očma pohádku mou hladí
pravím: JI Ž NI KDY VÍ CE
sic sám nasekám si na pozadí.

Anžto vázaný verš
zde spisovná a slušná mluva jesti
volného tu nepěstují
neb
nemohou ho snésti
a jazykem prózným od dávných dob
nemluví tu více -
nepustí vtad toho
kdož myslí prózné jestiť
ni na píď
přes hranice.

Tímto ujasniv milému čtenáři děje, kteréžto osvětlují podivnosti v tomto království jinak obvyklé, však člověku neznalému nepochopitelné; mohu se již směle opřít, k rozvinutí příběhu shora načatého.

Odolaje svodům urostlé té ženy,
jí zanechaje v dlaních
chtivých
stvol mrkvičky mnou ostroužený,
s účastí jsem pravil:
ctná panno,
nemohu ti říci své: ano
neb intimnosti tohoto řádu
s mou cudností
vedou spolu vádu
víš, neznáme se sdosti
bych nechal tobě k zpracování
své maso
i kosti.

Kapitola osmá

...O LI CHÝCH PŘEDSTAVÁCH JEDNÉ DÍVČI CE, CHVALNĚ ZNÁMÉM
MOKU, ŽBLUNKAVÉM ZDĚNÍ A PŘÍCHODU HLAVY LOUPEŽENÍ...

Tu odvětila
v hlase smutku zaseto:
tvá škoda, můj urostlý poeto
nuž
nechtěls li opojení z rukou ženy,
co řekl bys nápoj
s čepicí
bílé, čistočisté pěny?

Hospodáři milý,
hej,
zde hosti, jenž tak uzardělý
do korbele
pívo lej.

Mok tento ochutnáš li
zcela
zapomeneš na ženské
zde pěnu rukou setři
a zavdej sobě
vychlazené pívo plzeňské.
V tu chvíli
já
naštěstí pevně sedě
jináč upadl bych pod stůl
blaze překvapen
na mok ten, zlatý, nyvě hledě...
dím:
tu
pro mne, už není žen
jen pívo a na něm hrdá tóra pěny
té nemohou se rovnat ženy
ať ze soudku chudých
nebo královen.

Než nedá mi klidu
jedna otázka -
proč
v království tomto není
dáno pívo
lidu
k nižádnému potěšení?

I práli:
není tu, jak myslet by se chtělo
prohibice
jen zákony, tu obmýšlejí zdravé tělo
nechtíc pěstovati tlustý, pivní břich
vždyť
pro příklady tklivé, stačí podívat se
do království okolních.
Za hranice.

Tak pivo, ten nápoj veskrze blahý tu čepují a jako vzácnost
hostům udílejí.
Až uronil jsem mužnou slzu, jen vida tu dobrotu s čepicí, pěnivce
mého milovaného, ten zlatavý a hladivě polaskávající sen, mé hrdlo
zachraňující před žízni, i průvodce nepostradatelného k hovorům
hospůdským, břitkým i veskrze kamarádkým a poučným.

Též na rozum mi přišlo
an pivo, zde povoleno není
to snad'pro básníky
blahé opatření
by mysl jim po nemírném pití nezduřela
jak mnohým pívařům
v pomník
část jistá, jejich těla.

Než, budiž chvála, že přeci jen se vyskytuje v těchto krajích , ač,
jen jako vzácné, pašované zboží. Až je mi divno, že tak nutné
opatrnosti, by mí vzácní hostitelé pozbyli a cizinci, kterýž putovat
bude dále po celém království, toto tajemství by svěřili a nic se
mé mluvnosti neobávali.

Sladiv si vydatně život touto neočekávanou a tak blahou hořkostí,
nechal jsem se unášet příjemnostmi veškerymi, však pozor dáváje
přiměřený, kam ubírat se budou zámysly mých hostitelů.

Tak mazle své patro
kapkami chmelového zlata
blížila se kvapem
hodina
desátá
jedenáctá...

Až promazliv se do půlnocního času
popiv korbelů
k sladkostem i masu
zaslechl jsem známou větičku:
je málo sřat
ještě
zazděte mu tam velkou plachtičku.

To nade všechna pomyšlení
co k mazlení tu všechno je, ku pění
pašeráci
jsou, až nadmíru tu zdatní
však na pívaře z Prahy
není jim co platný
klásti pasti jemu do rozumu
z jeho mateřského rumu.

Nikterak
jim najevo tuhý kořen nedávaje
těž, že dlouhý trénink od Kulaté báby maje -
nad můj splávek jen tak jiný není.
Tak předstíraje silné opojení
na vlnách spánku je Istivě kolébaje
usnul jsem
než
jasno v mysli maje.

A nyní nastává chvíle, kterou jsem v kapitole předešlé trpělivému čtenáři sliboval.

Odbila půlnoc.

Tu v okamžení
pohasly v síni všechny svíce
i pohyb
hovor
smích.

To vstoupil voně do temnice
neviděný
On
Žqáry -
obávaný, všech loupežníků náčelník.

Či náčelnice?

Kapitola devátá

...O ZVLÁŠTNÍ M PROBUZENÍ...VZPOMÍ NEK OŽI VENÍ ...PROMÝŠLENÍ
SMYSLU ZAŽI TÉHO...NĚCO NA ZUB I LOK...TÉŽ ODPOČI NEK TU
PŘI JDE VHOD...

Blobloblobloblo...ach, jaký to krásný a osvěžující bublot živé vody mi proniká do mysli, kdeže budím se, ze spánku tak hlubokého?

Omamná vůně rozkvetlé letní louky, bzukot včel a hladivý vánek...otevrouc oči, syrci zpola zalepené, udiven vzhlédnu k modré, jasné obloze, kde slunko se zplna usmívá z nadhlavníku. Co stalo se včera, že v postel natřesenou ulehnutí mi nebylo dopřáno?

Napřed se umýt vhodné se mi jeví
v potůčku s vodou jako křen
buňky si hoví, když do ruda je drbu
a jsem jak nový
křísen rejžákem.

Hlava se točí jako štěstí z pouti
když dumu nad tou záhadou
ano, myšlenky se kroutí
však schytány, již odpor nekladou.

Návštěva bujná, otiskla se ve mně
úst hudba
kančí
sladký tlamolep
a snad i tanec, dívka, její marná tužba
po těle
jež zrychlilo jí tep.

A pak té pěny, nad obsahem hořkým
jež snad v Olympu pili bohové
a rum
a tma
a čísi pozdní příchod
v tichu
co říká se mu – hrobové.

A dál jen mlha, myšlenky na cáry
cosi se dělo
síra voněla
snad nemírným mokem, proto mne nalévali
by dnes
má mysl houby věděla.

Přes to však vím, že jméno děsuplné
s půlnocí síní zaznělo
též vím
že nespím, mám to spočítané
zde šlo by –
o duši
srdce
o tělo.

Nad těmito tajemnými ději přemýšleje, jasnilo se mi víc a více, že
i cesta k onomu stavení nebyla jen tak obyčejná; vždyť sídlo
loupežné té rotty, která se podle všeho skrývala za milými tvářemi
štědrých hostitelů, přec nemohlo býti tak lehce přístupno; pro
všechny, kteří na cestu tu známou, se kdykoli, dle libosti své
vydat mohli.

Snad sklouznuv po bludném kořeni, na doupe lupičů básní a
pašeráků, jsem nechtíc narazil.

Než, co hlavu bych si darmo lámal, žádné úhony na zdraví jsem
nedoznal a krásný den plný vůní a zpěvu ptáků, dává zapomenout,
že dopadnout jsem mohl, i poněkud nepěkně.

Než hled'me, co v potůčku se chladí
štěňátko plzně
v dubu baleno
tak s ním si můj splávek hravě poradí
od buněk chuti
má to schváleno.

Tak načav mrně
lokám, přikusuje kančí
jež v listech zelných k němu vloženo
vzdávaje chválu, těm co nepřejí slokám
by čteny byly
s vazbou koženou.

Úmysl jaký, v těchto činech najít
to za cíl kladu svému důvtipu
čistého vína, aspoň sobě nalít
a přijít na kloub
čerta kopytu.

Proživše se mnou tuto odpočinkovou a trocha požívačnou
kapitolku, zvu milého čtenáře, an nelaje mi snad za nudotu a ze
stránek těchto zklamán neodešel, k pouti další, která zde toliko
počata byla.

Tak zaraziv do vík postranních, štěňecích, středové kolíčky,
lýkovým provazem je sepna, vyrazil jsem opětně na cesty, táhna
za sebou dárek ten milený, co malé dítě klapavého kačera.

Kapitola desátá

...CTI HODNÉHO STARCE VAROVÁNÍ ...ZÁZRAČNÉHO AMULETU
DAROVÁNÍ...TÉŽ O PRAPODI VNĚM_OPI ČÍM LESE VYPRÁVĚNÍ...

Táhna štěňátko na vodítku, sem tam upíjeje zvolna tu teplající
dobrotu; skrz krajinu pustou lidmi prošel jsem ku lesu, kterýž se
již zdáli tmavým a tajemným jevil.

Poblíž pak udiven, hleděl jsem na velikány zvící až patnácte
metrův, jak svými větvemi navzájem se proplétají, až koruny
jedného ku druhému stromu nižádným způsobem se rozlišiti
nedají.

Tu vzpomněl jsem na slova starce, kterýž o divém lesním muži
příběh děsivý nám vyprávěl. Loučiv se onehdá srdečně se mnou, o
lesu, kdež stromy jsou v jeden celek srostlé, přešrl vzácných
slov mi v mysl vklad.

Příteli milý, podám ti na cestu
nejenom
něco dobrých rad

nástrahy všeliké - děsové, víly, pasti a bludy
křížit ti budou kročeje.

Zde

amulet vzácný pro štěstí, i druhých -
zlo se jím v niveč
poděje.

Ten v nouzi nejvyšší rozloupni v půli
jen jednou
a vše je umyto
zahladí rány, zocelí vůli
zalepí
co na padrt' rozbito.

Pozor

jednu však zrádnou
od vědmy prastaré
amulet svoji vlastnost má -
odumře na věky i s tváří ladnou
tvá duše mladá
básnivá.

Poděkovav srdečně za vzácný ten dar, kterýž mi starcem kol krku
pověšen byl, mnou onen šňůrkou stažen, by nižádné úhony, se mu
utržena, nedostalo.

Však tuto vzácnost, vpravdě li použiji, tak na čínského boha
srandy, můžou mne lidé směle pasovati. Vždyť, jaký to život, bez
slůvek co klásků vázaných do snopů básní.

I putování po tomto kraji, veršem a rýmem nadmíru oplývajícím,
zemi básníkům zaslíbené, tím zmařeno by bylo. Ni více nemoha
promluvití touto skvělou řečí, nutným by se stalo, toto království
v slzách bolestných provždy opustiti.

Než poděkovav, bylo mi ještě vyslechnouti povícero varovných slov, kterými dobrý stařec na cestu mne sprovodil:

Jda tímto lesem, snad vyhneš se d'asu
co oblíže
však netouží po masu.
Cesty den
a les ten, bude jak kouzlem vyměněn -
údolí úrodné, s potokem
vložen je mezi hvězdy
za ním, sám uvidíš
černo
to koruny stromů, jak satanské hrozby...
ni zblízka jinak není
v tom lese
nic
se nezelení.

Tam mrtvo je a nepřeletí pták
cesty žádné není
a nevidíš do oblak
tam stromy žijí v prapodivném propojení

v korunách srostlé
v kořenění
jen spousta opic žije si tam - v ráji
ty listí černé
ze stromů jen požírají
a k údivu všech, všem kradou jako straky
po vesnicích
knihy
všeliké i potrhané braky
než, jen s obrázky barevnými.

Ony
sápou se drže
i pošťákům nešťastným na noviny.
Tak v truhlicích před nimi zamčené
jsou tisky plytké
i knihy vzácně učené.

Než obejít se nedá, ten opičí les
černo černý
tu - darem přijmi, do malé lucerny
olej
i křes na plamen.
Nuž, opatruj tě všichni svatí
a střež se ublížit
těm, co lesem se chundelatí
jinak ztvrdneš věčně
na kámen.

Kapitola jedenáctá

...V OPIČÍM RÁJI...

Tak já, přes mnohé obavy z také černoty mocně svírající...mé
hrdlo; vykročil jsem přes louku, kde přede mnou se na všechny
strany rozeskakovali koníci rozličných barev, však mně do skoku
nikterak nebylo.

Nebylo li by mi možno jít po břehu onoho vesele bublajícího
potoka, bylo by mi zajisté velice obtížno kýžený směr k zdárnému
překonání černého lesa udržeti.

Tu, blíže se k neprostupné hradbě nezvyklé temnoty stromové,
zavčas rozsvítil jsem lampu a po schůdném břehu potoka,
bublavosti o poznání méně veselejší, vkročil jsem s úzkostí, do
lesa opičího.

Ne, není tu šera
jen tmy, co krájet by se dala
jakoby za mnou
opona zapadala.

Náhle
slunce zmizelo ze světa
a ve tmy klepeta jen s blikavým světýlkem
vnořil se člověk
poeta.

Tíseň
rozlévá se tělem, duší
nižádný zvuk
kročejte neruší
bořím se hebce v mech
jež černý, jak vše kol
těž potok, jak rozplakat by měl
mne
svým tokem za úkol.

HU...až do kolenou jsem kles
to trubící mi otřás
nenadálý děs -
tvář
tak notoricky známá z bulváru
teď šklebí se v krutém rozmaru
z křoví.

Lidská je, ač škleb jí rysy ničí
to chlupaté tělo ryze opičí
nikterak s ní nejde
do páru.
Mistře, vy zde?

Rcete

jak vy, slavík, z rodného Čechů háje
do temna opičího ráje
se zčista jasna vchomýtnete?“
„Ché ché grrrrr..“
Ne, on to není, již to vidím
jen gesicht
ten řadí ho k lidím
tělo
i řeč mu chybí lidská
jen podivně mi do ušiska vříská...
ne, toto není náš milený
mistr kantilény
tohoto
by nemohly milovati
naše české ženy.

Náhle kolkolem plno známých tváří
Walda, Vašek, Helenka i Máří...
plno tváří známých z šoubyznysu
na chlupatém těle
plném hnisu.
Hemží se tu, houpají a divě křičí
než
chopí mne, sevřou
a děsným svým puchem můj čich ničí...
tak unesen vzhůru
do propletenců větví k nedozření
do hnízda opů
a
mysl mou halí
křídla - můry zapomnění.

Jsa probuzen pronikavým vřískotem, oči si protřa, shledal jsem, že nacházím se v jakémsi prostorném hnízdě, které byvše vestavěno v nejvyšším patře větroví, je poněkud v šerém osvětlení slunečném i za čítárnu novin možno považovati.

Neb těchto nacházelo se mnoho štosův kolem, hala bala poskládaných, či v jednotlivých výtiscích po podlaze hustě nastlaných.

Obyvatelův chlupatých hemžilo se tu do tuctu, než mnohem více jich ku spánku by zde mohlo ulehnutí.

Zajímavě, an všichni tvorové opičí gesichy měli na způsob našich předních popových umělcův uzpůsobené.

Na rozum mi nedochází, co má toto znamenati a kde berou se u nich tyto podoby, až k nerozeznání věrné.

Tu pohlédna v noviny nejbližší, udiven patřím na slávka, kterýž mne první svým děsivým šklebem v lese opím přivítal.

Zde snád' vězí, ten hluboko zakopaný, prapodivný pes.

Než, náhle nastal ruch jakýsi, v družině mých popiků. Dle křiku a chrčení jaksi úlisného a pohybův, které by u nás lidí platily za ponížené plazení, vyhoupl se do hnízda op, tohoto rozruchu původa.

No, kruci fík...

Jyrka - oporáje náčelník.

Kapitola dvanáctá

...PONĚKUD POETICKY PI KANTNÍ ...

Tož Jyrka, ač jen opičí držka, přec udělalo se mi obzvláště nedobře a nesedíc na zemi, nucen bych byl skrzevá slabost v kolenou, urychleně usednouti.

Pokud mohu souditi ze vzorku národa opičího, který mi byl zde dopřán, tento exemplář, tak silným a nepominutelným hlasem se projevuje, že za náčelníka opi si s jásotem vyvoliti jeho nuceni byli.

Snáď i proto, že obzvláště v gesichtu jejich, jen vzácně bradavice jim rostou.

Tak v nesmírné úctě je mají, ačkoli jejich tělo, jimi hojně jinak poseto a úsloví - kolik kdo bradavic má, tolikráte opem jest - u nich za normu vznešenosti bráno a zvláště u samců.

Než zanechme úvodních řečí a samotnému ději se chutě věnujme.

Náčelník ten

bijíc sa přede mnou drahný čas

v chlupatá prsa

(i já mám)

skřeky i škleby, jakoby dával na potas

kdo tu pánem

a kdo kmán.

Tu

dotýkaje se mého znamení mateřského

na tváři

i svého

celý se, tlustec rozzářil

a hrábnuv do opštín, jež postávaly kolem něho

přisoudil mi (favoritku mládí mého)

Helenku

kteráž po opičsku, dajíce se radostně do skoku

nastojte - jen tak

sápala se mi hned do rozkroku
i pro cucák.

Tu já (uplivna si v duchu), dím:
nuž, holenku,
a máš chlupatou manželku,
co vsákne tě
i s osrdím.

No ať
což ono rmutné Ne, mám říci
když hladí mne po líci, jako žádná jiná
a všímá si tak jemně
kůže hladké
i ochlupené semtam temně?

Tak poddán moci lepé, opí
slastně vrně
uveleben v podestýlce lásky hnízdečka
(rozumek co mrně)
maje budoucí choť blaženu, neb škrabaje mne po zádech
i ramenu –
svého chlapečka
v přízni své mne topí a...
tečka.

Však i bádám
(krom holdování Helenčiným vнадám)
hledě do novin bulvárních
kde dočítám se spoustu volovin
totálních...
neč ta doma tyto plátky
zde tluču chvíli dlouhou, zvrátky
které ztad se na mne valí
až se zrak
i rozum kalí.

To hádankou mi je opravdu neprohlédnutelnou, co v království tak
skvělé mluvy básnivé a mravů vytříbených, pohledávají také
splašky, co od redaktorův po senzacích bažících, vymyšleny jsou i
více než zpola.
Opět jedna ze záhadností, které mou fantasi i zvědavost nadmíru
vyvinutou, převelice dráždí.

Než, mohu milého čtenáře ujistiti, že ze země této překrásné
dříve neodejdu, než tuto i mnohé jiné záhady, mi bude dopřáno
dovést ku kýženému vysvětlení.
Zatím, čta tyto plátky, bylo mi složité snad desetkrát maturitu, i
co hromosvod, byv mnohokrát použit, prokousal jsem se ku
poznání, byv v průběhu těchto, vpravdě čtenářských „hodův“

příjemně škrabán a to na místech přerozličných; že opí gesichy v podobě umělcův popových a obrázky z plátků blicích, ve shodě až nadměru spojité a zvláštní jsou.

Pravdou se mi jeví toto - an taký op vezma obrázek gesichtu člověčího, se zalíbením naň se dlouho a s usilovností dívaje, podoby jeho věrné, jakýmsi tajemným způsobem na sebe přijme. Opravdu, na mnohé prapodivné nepochopitelnosti v tomto poetickém království natrefuji.

Však sváří se v mém nitru dvojí vášeň, jež dilematem je takořka nepřekonatelným - přirozený můj cestovatelský pud s pudem též přirozeným, jakým, o tom milý čtenář jistotně nemá vůbec pochyby.

No, co vám budu povídati
dostala mne - Helenka
vždyť
jen malinko poškrabe tě
tu opomeneš trenky, gatě
i zda jsou v knize noty z ráje
či
čertovská písmenka.

Jak z předešlých řádků vidno, člověk míní, však opí láska, byť přisouzená Jyrkou (a to jediné, mne na tom hněte), mění.

Na rozum též mi přišlo, že i právo první noci, snád' tu vládne, a to bych nucen byl (ač jinak povahy jsa beránčí), ten prasečí gesicht mu porovnat pěstí, lumpovi.

To promluvil ze mě, již majetnický pud, ač svadba jakási opičí, bude až zítra konaná. Tak dnes, bez veškerých milostných radovánek, zatím spolu ulehne. Mohu na mou věru odpřisáhnouti, nižádná z tak mnohých dcérek, jež se o mou přízeň ucházely, nedosahovaly ni zbla úrovně škrabací, kterou se honosí, má nastávající chlupatka.

Než, pokračujme v této nenadálé milostné romanci, blíže ku
kýženému naplnění.

Uléhaje ku spánku
v žádoucím klín své chlupaté přivolené
jež
tváře oholené zamilovaně mi hladí
tu i onde - na pozadí
oči přimhouřené líně
sna o opce
zpěvu
víně
o tom, kterak budem trávit spolu večery
myšlenek dalek sprostých -
útěku
nechuti
či nevěry.

Ach, to ráno krásou nešetřící
v klíně štědrém
hlavu
uvískanou mou opicí
snáď' celou noc milostenka milá
svá očka u mne, ni zamhouřila.

Však vstávati je třeba
dnes slavnostně své - ano
řeknu
neb, po opičsku jeknu
a budem svoji napořád a rád
jí z lásky zakrátko
pořídím malé, roztomilé
lido-opátko.

Helenko, má drahá...
tu
otevrouc ku své milostence oči
SMRTKA
po mně sahá -
na svou tvář tu hledím
sám
na sebe se šklebím
snad šálí mě mé smysly, sním
jsme
dva Mařící
v ráji opičím.

Kapitola třináctá

...ZÁZRAČNÉ VYVÁZNUTÍ Z TENAT OPIČÍCH...

Brrrrrrrrrrr fuj tajbl...

no

lidé drazí, bylo vám kdy dopřáno, líbati sebe sama? Ne li, tak o nic vpravdě obohacujícího jste nepřišli. Já, dámy a pánové, tímto nanejvýš znechucujícím zážitkem postižen, málem veškeré dobrůtky servírované mou nastávající, poslal zpátky do rajskeho šera našeho budoucího hnízdečka.

Nuž, do pěkné šlamastyky se dostav, nahlížeje onu situaci myslí navýsost otřesenou, vybrednutí z tenat opomilky té rozdychtěné, ořískem zdá se být k nerozlousknutí. Neb opice, jednou citově rozpohybované, nezdrží od hrátek intimních, ni párek vydatně živených buvolů.

Ach, tak snadno podlehnou tvářičce luzných tvarů, opomněl jsem zdravého rozumu užívati a nad budoucností svazku tohoto, se opravdově zamysleti.

Ztratil hlavu Mařík

býk

z něho se stal

na milou svou opku

juž se přichystal.

Pln všech chtivých šťav a chlupatého snění

zaskočen byl

kouzlem

v čase kuropění.

On líbat by se chtěl

však Helenky už není

opice jen - s jeho tváří

sahá mu po přirození.

Nutno připodotknouti k osvětlení mé tak zapeklité situace, že hnízdo opičí, v které unesen jsa včerejšího dne (ach, jak ten čas v požitcích strávený, co sprinter v dáli mizí), nalézá se v koruně stromu tak vysokého, že hravě uchvácen byl bych opy povždy ostražitými dřív, než do půli cesty ke kýžené zemi bych sestoupil.

A že špatný lezec po čemkoli nejasa, dokládá můj diplom šplhouna premianta z university cestovatelské. Neb na toto povolání je nutno se učit všelikým uměním, které čtenáři neznalému by na mysl nikdá nepřišly.

Nestahujmež však kalhoty, jeliť broků hejno v patroně posaváde skryto. Již mnohé chvílky horké mi bylo jako cestovateli prodělati a nikdáž jsem se nezalekl obtíží mnohých a zdárně vyváznuv, k nebi jsem obrátil povždy svůj hlas díky, za prokázané dobrodiní nápadu, kterýž k mému vyváznutí beze vší úhony vedl.

A tak se stalo i tentokráte.

V šoku na se zírám

a se na mne též

jen ztěžka mysl rozprostírám

j
sa
zřícená věž.
Mezi námi je tu
hráz
a nic už dál
ni škrabkání nedokáže
bych „Maříka“, miloval.

Kufřík se mi zvedl
mysle na útěk
tu opka čujíc moji zradu
vyrazila jek
v ráz sběhli se popíci, ze všech možných stran
nedali mi ni zbla šanci
v dešti opích ran.

V chlupatém tom chumlu
dusím vztek, i strach
bezmocen však necítě se, v amulet jsem sáh
no
v poslední už chvíli
trhám jeho plášť
ku chlupatým opům divým, ni necítě zášť...

všššššššsup... a kouzlo vědmy od starce mi věnované, tak mocně
v ráz ten zapůsobilo, že nevěda kterak, však ohromná úleva jakoby
se vlévala do celičského mého těla, i událostmi chvil posledních
zjitřené mysli.

Jakési nadpřirozené světlo, zalévajíc svým neskutečným jasem i
skulinku poslední v tomto opičím lese, pravzvláštním způsobem
zapůsobilo na způsoby, též i gesichy mých opských „hostitelův“ a
jako by mávna kouzelným proutkem, opice obyčejné se z nich
stanouce,

těž po gesichtech rozličných juž ni památky, k mému neskonalému poděšení, ni žádná jim nezbylo.

I Jyrka zmizna - opičák, vpravdě fešácký a úsměvem svým, hluboce sympatický (až rozdilem tím, ku gesichtu tomu předešlému, omráčen jsa, málem hubana bych mu vlepil... kéž k zázraku tomuto, by v mé otčině též došlo), z něj se vyloupl.

Nemohu též pominouti, an opi na mne se sesypavší a přes můj odpor (jenž směle mohu přirovnati k houžví ze všech houžví té nejhoužvovatější), tvrdě mne tísniše v pranic, kde k mému podlehnutí již krůček nepatrný zbýval - též náhle se milými a veskrze přátelskými stali.

Až v pokušení upadl jsem převeliké, pobýt s nimi i nadále a na ramena svá, nohy v tomto okamžení juž ku startu připravené, nebrati.

Než padnouce na mne jakási přetěžká únava, kolena mi poklesla a já, na podestýlku z novin a časopisů všelikých tiše se složivše, zavra víčka, co rolety železné, svůj pozemský krámeček v nevědomí jsem opustil.

Kapitola čtrnáctá

...PO SPÁNKU DLOUHÉM LI BÉ PROBUZENÍ ...DVOJI TÉHO PŘEKVAPENÍ DOČKÁNÍ ... I ZPRÁVA O VÝCHODI SKU, KTERÉ, NEJEN PRO MNE, VHODNÉ BY SE ZDÁLO...

Nuž, dědečku...

vstávati vám třeba

juž den třetí nepozřel jste

ni

pouhé střídky chleba

a pít, jen brčkem mezi zuby dostáváte

co potkalo vás
že máte zuby zařaté a vrásek ve tvářích
jež co kaňony spletité
a hluboké
jen stěží slunce prozáří?

Tak hubený jste
a v spánku nepoznáte míru
to nechcete popít
píva
a pojíst pár koleček sýru?

Pochoutky to
z nám, tak vzdálené Olomouce
jaksepatří uleželé
vytažené
zpod ze skla zvonce
teď po chlebičku voňavém se tak lákavě roztekouce
hned bych sama v ústa vnesla
tu vzácnost
ach
co mluvím to, jak hluboko jsem klesla...
než omluvou mé touhy po táhnoucím se sýru
jestiť
že ač dopřáno nám je míru, až nadmíru
tak bojový se z něho line plyn
až omámí
nám smysly, česti
a chutě v ústa dobrotu tu vnéstí...
to maže
tu největší ze všech možných vin
kanutí
mých nepřejících slin.

Ne, není v mém ryzím charakteru
vinou mojí
ta obmyslná díra
že uzmuti jsem chtěla, vám, tak nebohému
sousto posílení
od voňavého sýra.

Než, ku vstávání juž máte vůli
chřípí
jak mul, když v říji ssaje vůni muly
a dvě očí, tu chtivě se zpoza vousů kulí
již jazyk váš
ku kapkám sýra s mlaskotem se tulí
jež o potěšení přesvědčivě svědčí
dál sunete si do úst
sousta
s chutí stále větší, větší..
pívem ze soudečku je mocně zapíjeje
touhou, až neskutečnou se v těle celý chvěje
to pivo, sýr a chléb ten čerstvý, chutný
co gurmán pocívaje
juž mizí z tváře vaší výraz smutný
a já
na starosti vaši schránu maje
ted' vydechnouti úlevou
si mohu
své starostenství prosté odkládaje.

Mhmmm.. to dobrůtka je skvělá velmi, sýr, co v mojí otčině tak
oblíben... ač kteří škarohlídi haní jeho ódér a kysele se šklebí
ženouce labužníka tam, kde nosánek jejich nedozná úhony, přec
tak mnozí oddávají se těm hodům syrečným, jež chuťové pohárky
jim podráždívše, tak pívem nejvýše nutno jim pohladiti hrdla k
dokonání té nebeské harmonie a nejlépe Plzní; v mém případě

ovšem již notně zteplalou a ke dnu nenávratně usedající.

Tak prapodivně vyváznuvše z tenat opičího lesa, vděčen velmi jsouce nebesům, mnohé díky Tam, s plnými ústy voňavé dobročtyky olomoucké vznáším; vždyť, co amulet ten zázračný s sebou maje, dosáhl jsem naň v nouzi nejvyšší, kdy lezlo mi již hustě tlustých do tenka.

Snád' opice, kteréž jak mávnutím proutku kouzelného tak milými se staly, soudek o kterémž v zámyslu svém blahém usoudily, že drahý srdci mému (což pravda pravdoucí jestiť), z náklonnosti prosté, na cestu mne i s ním vně lesa opičího do travičky voňavé a měkkouké s citem sobě vlastním pokládly, (jak seznal jsem z vyprávění pozdějšího, od své tak starostlivé hostitelky, neb nejša při vědomí, nižádné povědomosti o tom, co se mnou se dalo po doznění velikého světelného třesku, nemám).

Rozhlédnuv se kol po seknici, všechno prosté a v zářivé čistotě vida, na svou mladou hostitelku (tak plnu půvabů a účastenství srdečného, jež se tolik dní, se vsí péčí dojemnou mně, neznámému věnovala), se obrátiv, otázku mi bylo nutno položiti:

Proč mluvíte o mně

jako starci

což ve svých čtyřmecítma letech

stáru

nad hrobem se kývu?

Mé ruce vyschlé jsou přestálými útrapami

však

dostatek moku s pěnou, i bez

uvede mou pleť do stavu původního

hladkého

tak rcete

co k řeči takové, vás má děvenko starostlivá vede?

Tu mladá žena, s účastenstvím nesmírným ku mně přistoupila a zrcadélko před oči mé nastavivši, takto zahovořila:

Zde
pohlédněte, pane,
v zrcadlo
a hněv svůj nesměřujte na prostou ženu -
jako sníh
jsou vlasy vaše
a pleť, jedna vrásek brázda
též z řeči vaší
ztratila se poetická vazba.
To kouzla velikého jestiť následek
co zpět
nezískáte za nižádnou měnu.

Než naděje neztrácejte
tu
na palouku lesním
u studánky
léčí dobrá víla rány, ranky
když poesie
v míře rozličné, opustila duši koho
napravila již ona nemocného nejednoho
to naděje vaše
jedinká.

Za ní hnedle vypravte se
a vězte
jméno její jest – Fiona I. Bublínka.

Kapitola patnáctá

..VÍLE - FIONĚ I. BUBLINCE VĚNOVANÁ...

Nuž, zotaviv se poněkud, posilněn jsa sýrci i zbytečkem moku Plzeňského, rozhybal jsem svých stařeckých kostí k cestě půldna vzdálené, s dojetím zamávav mé, tak milé hostitelce a na cestu za tajemnou, mé duše básnivé léčitelkou, chutě se vydal.

Věztež, že člověku, jemuž není dáno mluvit i myslet slovem vázaným, nepochopitelno jest, co utrpení bylo mně zažítí, kdy s mladou paní, kteráž tak mnohé pro mé blaho vykonala, nemohl jsem promluvit svou mateřskou řečí básnivou, nemaje v mysli slova poskládaná, než ve větách, tak odpudivě prázdných. Než ona, duše citlivá a ctná, najevo nikdáž nedala mi, že mluva má, tak nevázaně nechutná, by odpuzovala ji bytostně (jak mnohdy v tomto království v případech obdobných se stává), co milovníka šatu čistého prádlo od smrduté špíny znečištěné. S bedlivou pozorností, jsa jedno veliké ucho, vyslechl jsem též podivuhodnou historii dobré té víly, kterouž Bublínkou všichni v království zovou a o jejíž proslulosti v uměnnách léčitelských oslavné zvěsti i v dál za hranicemi království tohoto se šíří.

Vílou jsouce dnes
ona dívkou
byla kdys
sám půvab, lad a ušlechtilý rys.

Snád' duše její, jen veršem byla živa -
co pohyb
vzdech
či pohled
tím báseň světu zpívá

života veškerého až neskutečná milovnice
ta
ku větru nastavivši půvabné své líce
veršů rej
a vázbu
i v doteku tom nepohmatném zříce
v hluboké rozkoši
tou poesíí
až k nemožnosti své si naplnila plíce
těž
vše zpěvné a čisté jen při ní pouze bylo
ptáci, hmyz, či zvěř a tvorové
i jiní
v rostlinách,
stromech, i v dechu na skle jíní
vše vidouce kolem, v očích se jí zajiskřilo,
milo, tak u srdce jí bylo
když vše
z hloubi duše svojí, srdce,
až neskutečně čistě milovala.

Nadáním
jen jedna
ku výšinám nadpozemským zrála
v neskončení všehož stvořeného prožívala
a dále jen psala
psala
a psala...

než perem krásu tuto vázavši do prostých květů,
vrhavši za větou zas a zase větu
ni moku
sousta
ničehož ona sobě nedopřála

co hodin dlouhých
dnů
a roků
verši unesená vlála
až myšlenky její mnohé v pergamen se položily
pak spočinouce
únavně
se srdcem, které po básněni jen šílí, běsní
v náruči
vzrostlých trav a květů mýtiny své lesní
borůvek si hrsti plné nasbírala
by chutí a dotekem se s vesmírem v nich polaskala...
a již ji červeň třísni
až
ona vidouce tu barvu krevní
v dlaní svých
a šatu
tak přepadena tísní, ach...
tu došlo na bytostnou její, skrytou, Achillovu patu
zkázonosnou
nervní.
Plnost v rukou svých, když měla
šťávy, co rudou září vyplavila myslí její
duše
těla...
dívka ta
slába, z dlouhého již nejedení
vydechnuvši stonem táhlým
lidem
navždy oněměla.

Kapitola šestnáctá

...VÍ LOU UZDRAVEN.....

Tak
něma
pozvolna se vytrácela z očí
až splynula s vánkem
jenž podnes
na mýtince
tak roztodivně kol dokola se točí
jak najevo by tancem chtěl všechněm lidem dát
že Fionka
JE
a nepřestane být
jen
Bublinkou se stala
ta, kterou každý měl jen rád.

Ne, neodešla
všem zůstala tu – milující
hladivá
dechem svým
navštěvujíc nemocné a strádající
jež spočinuší
u ní
na polštáři voňavého mechu
kde myšlének si dopřála jich, dlouze bolestného slechu
až
bublinek k duši, co potřebí jim
duhových odeslala,
z nevázanosti, je láskou zlehounka rozvázala
přivábivši zpět
jich prchlou múzu plachou

a znovu v nich rozsvítila svět
poetických vět
ted'
ony duše s radostí se slůvek chápou
již vylétají z úst jim
co
v pestrém roji včelky medonosné
a přes bolestný ten dlouhý půst
jak tráva suchá
pookřívá v vláze rosné
zázračně se jich rána vážná zaceluje, hojí
tak sladko tomu
kdož
duše zraněné
v Bublince svou se poesíí kojí.

V míře, až štědře natřesené proživ to, co hostitelka milá, ku poznání mi v cestu nastínila, blažen od kořínků svých, již opět temnohnědých vlasů až k patám, s rostoucím údivem a potěšením jsem zaznamenal, že zadelce dětské rázem kůže má podobnou se stala.

Ta tam jestiť ona vrásčítá, která co děda vetchého mne křehce obpínala, náhle i jaré myšlenky mne obstoupily a v rej neodolatelně vábiti počaly;
až podlehnuvši, mé tělo z mechu, kde bublinkami duhovými zázračně proměněn, jakoby něžná síla unesla mne do středobodu veškeré poesie a tělo samo, i srdce, mysl náhle zakroužily v záři slunečné paloukem, jenž v bytost očima neviditelnou, proměnil se rázem.

Muži

(slyším v sobě hlas)

jak jsi můj, ani sám neprohlédáš as

nyní
tvou duši objímám a dobro ti jen činím
neb, mně milý jsi
ku jiným
a já si tě vyvolila
bych
co víla, i v člověku svém žila.

Tys vesel a žertů povždy pln
však skrytě
kypíš vzácným citem
a neznáš slůvka
klň
chceš li, stanu se ti ve tmách svitem
a provázet tě budu
neviděna
tichouká povždy jako pěna
jen svolíš li
mluviti v tvé mysli budu
uchráním tě svodů, bludu
jen
otevřeš li mysl svoji
ku mým slovům
ku pokoji.

Ano, to jediné slůvko vyklouzlo z úst mých, tak přirozeně, jak
padá k zemi sníh a já zlehounka s Bublínkou v náručí, či jsa v
náručí její, otevřev ústa - pramínek slůvek, zprvu neuměle
vázaných, počal ze mne pomalounku prýštiti...

Hraju si
s bublínkou
ze snů
a duhy...

foukám jí zlehounka
na břicho
s pruhy...
směje se zářivě
choulí v mé dlani
ted'
schoval se celý svět
hledím jen na ni...
hrál bych si celý den
já
na práci flink
naštěstí bublinka
udělá
pink.

Kapitola sedmnáctá

.....JEŠTĚ O BUBLINCE VE MNĚ...BLÁZNI VĚM RADOVÁNÍ ...TĚŽ
V NÁRUČ MI LÉ ŽENY SMĚŘOVÁNÍ .....

Och, jak unášející a luzné jestiť bytostně v nespoutané volnosti se ráchat a dovádět se slovíčky, jež krouží v mé mysli a nejen tam, však i vůkol, kam oči mé se s nespoutaným, však blaženě vázaným potěšením jen zahledí.

Jakoby probublinkovávaly v mém těle jakési tajemné, nesmírně příjemné síly a šíříc se po veškerých orgánech, vzrušení, mnou dosud s nižádnou smrtelnicí poznané, mi až překvapivě bujně působí.

Tak koupaje své
vše
co mnou se zove
v bublinkách, jež stále nové, nové...

a čisté
jak víla sama
a nemoc duše, za horama
ted' kráčím jaře k mladé paní
v těle jas a touhy pln i po líbání
po všem
co mi ženstvím může dáti
zchvátí nás, ach, jistě zchvátí
to
co v očích jejích bylo, když vtiskla horké políbení
na rty mé zvadlé, při loučení
šeptající:
uzdrav ho, má dobrá vílo
by milovat se mohla
žena
a dlouze hledíc do ztracena...
pak zašla
sama
do seknice.

Tak bujně cestou poskakuje, pln bláznivě vzletných myšlének a
všeho, co mladý muž má mít, cítil jsem, jakoby křídla mi rostla a
ret můj bul zpěvu a smíchu pln a nebylo mně možno, toto
nezkrotné tryskání, z mého veškerenstva pocházející, nižádným
způsobem zastaviti.

A nechtěl jsem, ani
bláznivě opojen, jakoby šampaňské se rozlévalo žilami mými
a všechny rmuty, splíny
rázem
zapomenuty byly
já pak maje v srdci bublinkové víly
jí
položil jsem tu otázku:

proč jen, vílo
proč
vstoupila jsi ve mně
a stvořila hnízdo
sobě
pro lásku?

Nevíš
muži
(dí hlasem, jenž v srdci slyším)
že víly, čistě milují se
a jako v míse
hospodyně
brambory s tvarohem všem míse
chutnou krmi zhotovujíc
já vstupuji k tomu, kdož otevře mi svého domu
bych
milovala povždy jeho
nezištně.

A v radosti, že jiná tě má za milého
nyní hnísti budu duši tvoji
by obstála v lásce, boji
já
Bublinkou se první stala
co smrtelníka
k smrti
milovala.

Kapitola osmnáctá

.....PŘI VÍ TÁNÍ VŘELÉ...PROSTÉ, VŠAK VYDATNÉ POHOŠTĚNÍ ...TÉŽ
VYPŘÁVĚNÍ O MILCI JEJÍM - JEHO TAJEMNÉMU UCHVÁCENÍ...

Tak navraceje se s mladickou dychtivostí k místům, kteráž jsem
(co sešlý stařík) včerejšího dne opustil, již zdáli, jak by se na mne
i stavení mé dobroděžné ošetřovatelky veskrze přívětivě a
vstřícně smálo.

I ona, s otevřenou a štědrú náručí, mne s neskrývaným dojetím
vítaje, slzou mé rámě i líc, nezadržitelně a hojně v objetí vřelém
skropila.

Och, jak radostné
když vítati je mi mládence tak sličné tváře
a vrásek není již
a tlení
jsouce uvrženy do žaláře dočasného zapomnění

tvé ruce ted' hebké, pevné jsou
a rety
co v sýpce plamen hladového žháře
až
hoře v líci
na témni věnec kvítí nedotknutý lety
sama sebe káře
vždyť smutek nose po milém
bych měla
uchránit se svodů rozkvetlého těla...
však cosi říká ve tvých očích
v duze
jen dále taj a zaplav sebou kraj
kde přirozenost tvá by chtěla
najít to
co osud nechal zkalit

když zmizel ten, jenž zapsán navždy v hrudi tvojí
dlí kdes
snáď
živ...
tou nádejí, se tvá věrná duše kojí.

Objímaje a těše s převelikým potěšením lepu tu ženu, jež
tajemstvím obklopena až hmatně, slůvka objasnění mi slibující, ke
stolu prostě, však malebně pro mé chuťové buňky prostřenému
mne zavedouce, k jídlu mne pobídla.

Já pak, nabíraje z mísy husté bramboračky a zajídaje chlebem,
jenž tak teplý a křupavý byl, že sliny, rozkoší z té dobroty mi
kanoucí, polévku tu vydatně ředily; zároveň pohledy jsem
vychutnával i ženu, jež s chutí nemenší, porci pro statného muže
přiměřenou, mžikem s chutí spořádala.

Pak, sklidivše se stolu, láhev medoviny i dvě kalíšky na stůl
postavivši, k pití pobídla a usedla ku mně se slovy:

Vidím, že zvědavosti pln jsi zcela
a myšlenkami obíráš se
těmi
jak žena, při skromnosti vší
co v kráse, přírodou ne ošizena
dlí samotna kde lidí není
a z muže nemá svého
nižádného potěšení.

To
pár už let
kdy mládenec můj švarný
nevzal sobě amulet
a na lov vydav se v les bažinatý
uchvácen byl zdůli
sílu temnou

a bojovav zápas marný
přec
ve strom vetklou
nechal zprávu pro svou milou
až podnes
jemu věrnou.

Ten les klatý je a zrádný
tam mizí lidé v zem, jež houpe se
a boří
tu sílu nikdo nepokoří
ni
milý můj...

než
na ostří nože, zanechal mi krví psané
slůvko
vláhou rozmazané - lasko

Kapitola devatenáctá

.....VYSLECHNUT PŘÍBĚH A ROZHODNUTÍ JASNÉ...K LESU
PUTOVÁNÍ...TĚŽ S BUBLINKOU ROZMLOUVÁNÍ...

Ten les, jest brána v jinou říš
kdo vstoupí
nechtě
nevrátí se k lidem již.

Tam skončil mnohý muž a rek
ni nezbyl po něm štěk
či jek
jen
amuletu kouzelného vůně

ochrání snád'
od té zrádně pevné tůně.

Když milá ta žena dopověděla svůj, tak smutný, příběh, jat jsa
lítostí a unášen v sobě jakous neodolatelnou náповědou za ruku
vzav ji, s účastí jsem opověděl:

Není sil, jež odvrátily by mé kroky
od míst,
jež kruší mysl tvou, již roky.

Vydám se v ta místa
neprodleně
by úděl tak smutný, nepatřil již více k ženě
jež pŕvabem a silou ducha skví se nad jiné
by sama
nehřála se v pruhované peřině.

Dopověděv ta slova, pocelem, bylo mi se s dojatou hostitelkou
rozloučiti a přes mnohá její varovná naléhání, dopiv kalíšek skvělé
medoviny, na cestu jsem se neprodleně vydal.
Kráčje bystře v les ten, jenž zdáli rmutný a šerý se mým zrakům
jevil, jen v Bublunku svou nádej na úspěch skládaje, takto mi bylo
k ní hovořiti:

Prosím,
pomoz, dobrá má vílo
by s úspěchem setkalo se dílo,
jež spojilo by
to
co kdys si bylo milo.

Jen propojení naše vzájemné
v míře vrchovaté
zabrání, bych proniknouce v místo klaté
nepodlehl síle temné
navrátiv se
s ním
či pravdivým poznáním, jež nezarmoutí snad
duši jemnou, kojící se spásnou nadějí...
protož
Bublínko
bud' dále v nitru se mnou
ať spatřím zas, jak mráčkové si plují v modrém
po nebi.

Jsem s tebou, muži,
a budu stále
když zveš mne svým: Ano
neustále dále.
Já odcházím, jen
když nepřije si milý můj
již den
a noci se vydá z vůle svojí v plen
tu opouštím jeho
smutna
když láska, jež nekonečnou k němu chovám,
pro něj
co dřává
a nepotřebná putna.
Než neváhej
a naslouchaje (byť neslyše) mému hlasu
věř,
že chráním tě,
byť vězel jsi v bažině do pasu
hlavy

věz,
že tys ten člověk pravý
jenž konaje tu dobro,
se nikdy
nikdy
neunaví.

Kapitola dvacátá

.....V PODZEMNÍ ŘÍŠ VNOŘEN...

Dojdouce v brzku v místa, kde bylo mládenci nešťastně ze světa lidí zmizeti, spatřil jsem lety již notně poznamenaný šátek, jenž na kmen stromu (kde nůž rukou milého, zabodnutý nalezla) v památku uvázala rukou svojí.

Tu zhoupala se nepatrně zem pode mnou, až příjemné se to i byti zdálo, tak i vánek jakýsi v uších nezvykle libá a melodicky nesmírně přitažlivá slůvka mi vyluzoval, až bylo mi své náruče otevřítí a poddati se tomu, co tak luzně v mé duši i nejhloběji skryté struny až neodolatelně rozeznávalo.

Ten hlas, co vůkol vznáší se
a rojí
hlas
co myšlenky mně hladí
hojí
zbavujíc je trýzně, ustarání
i pomyšlení
na básně umírání
to lákavě v mé mysli kvete
až
prose
zde odstřihněte...

nořím se
do prachu a jemného peří
kdož nebyl tu
ten
rozkoši té neuvěří
až záhy celý vnořen po poslední vlas
do říše,
jež nemá žádný živý kaz
do říše stínů
a chapadel hladu
do říše,
jež kuje básním zradu.

Tak prožíváje blaho, rozlévající se co horké a vzrušující vlny do všech částek mého těla i duše, upadal jsem pozvolna ve stav podobný naprosté až dětinské poddanosti. Jakoby síla jakási prapodivně vláčná, vsepronikající, obmotávala mé myšlenky i tělo a z duše mé veškeré stříví básnické vyssáti by chtěla.

NE
a tisíckrát - k d'asu
vždyť
jak život můj bez básní byl by k žití
co louka
bez všelikého kvítí
a pole bez chlebového klasu
stůj
ty, jenž ukrádáš to, co mé jest léno
zde je ti vše
uzavřeno
a dveře tvrdě přirážím
nedám rým
a nedám

Rým?

Až
oči valím
jaká proměna
kde rým se tvořil, prázdno je a ticho...
já básnil bych
a slova nejsou
prchly
v mysli jen blaho
tupé
já
verše klad
co cihly chrámu svého
kdys
a proč?
nepátrám již
spokojen se stavem věcí
nevědom si
smrti
svého já.

Bublínko, kde jsi...slábnoucími volaje myšlénkami, na duchu i těle svázán a smutkem ze ztráty básnivého slova... krušen...a snád' ani už...upadajíc do podivné lhostejnosti...jen jakoby z dále, bylo mi pozorovati...jak okem neviditelná chapadla, jež svírala mne doposaváde...náhle se uvolňujíc, duši mou ze sevření zcela propustila...

Kde hledati příčinu toho, až zázračného obratu k mému vymanění se z tenat, jež tak nepřekonatelné se býti zdály?
Jak srovnati si v mysli, že ztrativše básnivé střívků a jazykem odporně prózným promluvivši, propuštěn byl jsem, co sousto k nepozření uznané?

Zabývají se myšlenkami těmito, již drahý čas sedíc na zemi,
kteráž se pode mnou co spásná zhmotnila, jakémukoli dalšímu
útoku sil temna vzdálen; pozvolna se mi víčka zavřela a já upadl,
kromobyčejně unaven, ve spánek hluboký a spravedlivý.

Kapitola dvacátá první

...O DÍVCE JEN VE VLASY ODĚNÉ, VŠAK CUDNÉ...NEODĚN I JÁ...TÉŽ
O SLOVECH K MÉMU PROBUZENÍ VEDOUČÍ CH...

Naha, však cudně v pod pas vlasy rozpuštěny
pohyby
ženy
co nevědoma svého obnažení
přisedši ke mně
políbkem podala mi pozdravení:
děkuji tobě
ze živého srdce
jež tluče radostně již, co rým mu velí
že zas
od pondělí do pondělí
budu sdílet krásu v sobě
lidem
ne zlobě
v rozkošném tom básní hrobě,
kde sídlí jen prázdné potěšení.

Zde
lásce k rýmu přáno není
a slova vážná, dobrá jsou jen ku stažení
nešťastníků
v říš
kde i v myšlenkách jen mlčet smíš.

Ta svobodně pronesená slůvka díky na výsost mne potěšila, mne, jak pohlédla na sebe, též beze všeho odějí se nacházejí, nižádné však necudné myšlenky k mé krásné přisedící nemaje, u veliké pozornosti bylo mi jí s potěšením naslouchati.

Ona to, jež obloudila mé smysly vábnými slůvky a stahujíc mne tam, kde mlčení všeho je domovem, těšila se z lovu duše nové, kterážto zakrátko by rozhojnila zvrácený ten les o další kmen, s kořáním co chobotnicí, k lapání lidí básnivých uzpůsobené.

Ach, jak šťastna jsem
teď
kdy těšit mohu mysl, ret
šťavnatými rýmy
kdy je mi volně přivonět, ku všemu
co zavoní mi
a rozletět se v dál i výš...
díš, že šatu nemám
jež tolik sluší
cudným ženám
teď
sklopiv zrak, se rdíš
a sníš o odějí
v němž skryli bychom svá místa
přirozená
ku lásce a plození.

Nebudu nikterak zapíratí, milý čtenáři, že ladná a vše probuzující krása, této nadobyčej jímavé ženy na mne tak silně zapůsobila, až nemoha jinak skrytí své pohnutí, na teřich jsem se převaliti musil. Tak setrváváje a krotě své oživlé tělesnosti, bylo mi lahodným slovům jejím dále naslouchati:

Jak vidno, je ti stydno
v mé společnosti

těž cítím, že pokrýt bych se měla
aspoň kvítím
či zálibu ve tvém mocném těle
zrušit
vnorem do koupele
jež třebí je mi nutně, po setrvání v říši mrtvých
kteří šťastni jsou
než
pouze smutně.

Kapitola dvacátá druhá

...KDE DÍVKA SE ROZPLÝVÁ K MI LÉMU...ZA SVOBOZENÍ
PODĚKOVÁNÍ JEJÍ...I MĚ S ÚVAHOU OSAMĚNÍ...

Po těchto slovech, jakoby má krásná přisedící stále více a více
ztrácela bytnou podstatu svou a valem průhledná počala býti, až
já, skrze ni moha pohlédnouti durchum durch, pojal jsem
podezření, že mocné síly v tomto místě napořade působí, neb les,
kouzel pln, byl nedalek a já ulekán, vztáhna k této milé, mizející
bytosti svých rukou, úpěnlivě jsem takto zvolal:

Co to, že mizíš mi tak záhy
jak dým
co chtěl bych mítí navždy v očích
smím
pomoci ti rukou, činem
či zmizíš mi snad v světě jiném...
ted' svobodna jsi
přec
od kouzel a odporných zrad
kam plyneš mi, ženo,
s duší stkvělou tak

a tělem
bez sebemenších vad?
Volá mne
On
svými myšlenkami, touhou
jež neskončena
u těch, v jichž srdcích živo věčné milování...
můj milý
náruživý milenec, jenž cudnosti je vzor
neb
sám čist
jen mne chce obrátit o věnec
všem chtivým ženám
na úkor.

Ted' loučím se s tebou
a vřelé díky vzdávám znovu
že vnořen
nepodleha mému nechtěnému svodu
dočasnou
svou prázdnou myslí
dal jsi v uši ránu_surovému běsu
a spolu se mnou
i vale
poetům záhubného lesu.

A s těmito slovy, v náruč věrně kdes milujícího muže se
rozplynuvše, navždy zmizela zrakům mým, však v myslí mé vždy
přítomna do skonání mého bude.
Tak, já nah, ostal, co v plotě sirý kůl, či peň.

Než proč
já nah
to les
ten vrah
co strach
a prózy pach
chtěl moc
ten šat
i duši
krad
v tu prv
on sáh
a v prach
jen šat.

Však duch
byl prost
a hřích
jen host
já kop
on pad
já rád
a juch
že duch
jen můj.

Tak dík
že splách
tvůj smích
ten pláč
kde hrob
je těch
kdo šli
kde mech
kde strom
je vtáh.
Ty v snách
co jsou
co střev
vždy maj
vaz slov
ať máj
či mráz
ať hnus
či krás
vždy tak
jak hlas
jim dá.

On ráj
jim všem
dle tam
co duch
kde zvon
skryt v hrud'
tam bud'
jak bud'
živ jest
jak rtuť.

Ta chuť
je má
i jich
vždy ctná
tu skon
když je
hmot nic
však duch
ten víc a víc živ dál...

Kapitola dvacátá třetí

...LOPUCHOVÝM ŠATEM PŘI ODĚN...ZAMYŠLENÍ SE NAD
LOUPEŽENÍM... I SLŮVEK PÁR O BUBLI NCE OCHRÁNKYNI ...

Zamyslíce se takto nad dívkou, co zlovolnou myslí ku mé záhubě zneužita byla (tou myslí, jež básně co odpornost smrdutou a v záhubu určenou si oškliví) shledal jsem, že v tomto bezodějném stavu, za mou, přirozeně vábným půvabem překypující hostitelkou jítí je mi stydno, a tak bylo mi vyhledati listů lopuchových, ve kterých, jsa patřičně přioděn na místech intimních, ruče jsem se, zadumán, na cestu zpáteční vydal.

Tak jda, pln dojmův
co noha
nohu
mine
suknici z lopuch
a myšlének se přehršel
z mé hlavy klokotavě vine:
kdys
v pustém lese
kde setkal já se s loupežníky
tam vylouply se mnohé otazníky –
kdo
původa je toho, že spolkla země
navždy
poetu nejednoho?

Tu břesklo mi
a svítá
v záhadném tom chmuru.
Toto není mrzká práce loupeživé roty
a Žqáry
ten náčelník, co zpívá na tajemném kůru
nevinen
si o zuby leští noty.

Mně co mocí vytažen byl z propadliště vzhůru
jasní se
vždyť zaživ podzemní tu prázdnou chmuru
kde báseň pouze sladká vějička
vím:
tam, pravá dlí
ta zrádně vábná, loupeživá písnička.

A kdeže dlela má milená Bublínka, ochránkyně poetických duší a
mé zvláště, když já, v próze tona, volal ji, co spásnou vílu?

Neopouští
ona
milce, jehož ve svém srdci chová
povždy skryta
v duších jest
chráně ze vsí síly čest
i život lidí.

Tu vílu
próza
na smrt nenávidí
neb prohlédá ji
a tvrdě, pádnou vílí pěstí
KO
ušetřít
vsí zrádné, bídné lesti.

To ona
když já
volaje ji v loji tona
ústa
jeden rým...
schopnosti je tvořiti
zcela
zastřela mi.

Tím
zmizev rázem z neúkojné tlamy
co poety se živí
s dívkou,
jíž prsty, co kořání mne slastně obepnuly

a neplechy
mi v duši hladíc, valem kuly...
my
v rouše Evy, Adama se zavčas vyhoupnuli
na spásný břeh
tou tajemnou vílí silou naplnění
však
beze všeho, bez oděnění.

Kapitola dvacátá čtvrtá

...O PŘÍVÍTÁNÍ MNOHÝM POLÍBENÍM I SLŮVKY
NADĚJE...NEPOKRYTÉM ZALÍBENÍ, VŠAK POUZE
PLATONICKÉM...TÉŽ ODĚNÍM I KRMÍ OPATŘEN...

Takto já, své ohanbí lopuchy zakryto, zbohacen jsa silou, jíž
hluboké tvářnosti se poněkud více milému čtenáři, neb čtenářce v
ději následujícím poodhalení dostane; očím, rozzářeným
radostnou nadějí, zjevil jsem se rázem.

To nedočkava, milá má hostitelka v ústrety se mi rozeběhla a
radostně mne objímajíc, mnohými pocely (mezitím slzami mne
hojně skrápěje) zahrnula moje ústa i líce.

Ona, jež v úzkostném očekávání setrváváje, kterak má mise ve
zrádný močál skončí, na zápraží stojíc, z cesty, kdež naposledy se
mnou se v slzách rozžehнала, oka toužebného ni na okamžení
nespustila.

Jsi tu
a mé dlouhé čekání snad marno není
kdež jednomu je dáno žiti
tam
i nádej pro jiného
co slunko svítí.

Snád' vzejde den, kdy kuropění
bez slzí
z tak dlouhého odloučení
v náručí milého mi dáno bude
a zlým, jen snem se stanou
mé oči
jež pro uloupenou lásku
planou
z pláče cele rudé.

Jen pojd' dále, muži,
mně tak milý
odpočiň sobě a posed', nejen chvíli
vždyť já
ach, tolik pnutá zvědavostí,
co událo se v temném lesu lůně,
kde milec můj
nucen, své složit kosti
a prost poesie
ted'smuten, těžce v sobě stůně.

Kdo odolal by pozvání, jež s takým citem proneseno bylo; ne já,
kterýž těše se pod střechu, kde milost a čisté lidské teplo v
hojnosti přebývají, pohledem, jenž neubíraje na cti mé hostitelce,
přec zálibně spočívaje okem na tvarech těch ladně kyprých, těšil
jsem se - až ona, zapálena v líčkách s d'olíčky tuze roztomilými, v
žertu mi prstíkem svým, půvabným, zahrozila.

Nepopírám, milý pane,
lahodíte mému oku ženy
však mé pozice, jsou již obsazeny
a útok
vašich očí
setkal by se s neprostopnou zdí

zde stráž
která, již léta dlouhá bdí a vyhlíží
jen toho
jenž příčinou je bolestného bdění mého
nejednoho.

Vím, čestný jste
ač muž v plné síle
já umím, představit si chvíle s vámi
vláčné potěšením.
A nebýt lásky mé, nad všechna pomyslení
vám
bych otevřela brány své
i pokladnice...
teď
cítím
že pálí mne i v těle, nejen líce
nuž
zde, prosím,
tímto prostým šatem se přiodíce
ke stolu, se mnou zasedněte
a k vyprávění, o bažině a vyváznutí tajemném
se chutě posilněte.

Kapitola dvacátá pátá

...DO POZDNÍ HO VEČERA VYPRÁVĚNÍ ...Z KOUPELE VESKRZE BLAHÉ A
OČI STNÉ POTĚŠENÍ ...VÍ LOU BUBLI NKOU NAŠE PROSTOUPENÍ ...

Tož, zahovořiv dlouze, sedíc u dubového stolu a pořádaje pokrmu chutného, jak jen pohanková kaše s medem a přehrslí plodů lesních i zahradních býti může, líčiv svých zážitků, tu nejvděčnější naslouchačku bylo mi slůvky potěšujícími ukájeti. Mnohému ani nechtíce uvěřiti, podivem své krásné oči na vrch hlavy až vytáhnuvše ku konci vyprávění mého, již vidno, že mysl její zaujata jest a tuze přemýšliva.

Škvíčerek již pozdní byl, když s přáním dobré noci jsme se pro klíživá víčka(padající, co železné rolety) do svých pokojů, kde modrobíle pruhovaných duchen a polštářů prachových, nás měkkce ve své sluncem provoněné náruči uvítalo, znaveni odebrali.

Ráno pak, raničko
mně, vydatným spánkem posilněnému,
tuze bylo milo
v potoce blížkém, ledovém
smočiti líčko i veškerenstvo těla
a na zádech i bříšku je drbat, drbat a drbat
jak již toužebně to chtěla
má duše
až k smrti málem, zrádně prózou provonělá.
Tak tříce se a ráchaje beze studu
cele nah
tu přijdouce, pohled čistý, nyvý
mladá žena
cudně se mi zadívala , tam
no
nad kolena...
věda, že nepřekročen bude tento práh.

Neb
ona též, jak přirozena byla
ku mně
jen v čisté touze přistoupila.

Toto jen stěží jesti k pochopení
těm
co vida ženu lepou, bez odění
ústa vráz jim chtičem pění
a v žilách
probuzenu žádost mocnou, slepou
tu
všech ohledů prosti, mermo
narvou kvítí do sytosti
i to, co čisto je a věrno.

Zde s podivem, as milý čtenář podumá, proč vydávaje se v
pokušení, ona žena i já, způsobem tak rozličným tělesnostem
nadbíhajícím; jsme nepokryti, událostem budoucím stavidla
otevřeli.

Nadcházející slova pak osvětlí snád' všeho, co skryto bylo
doposaváde v zákoutí myslí mé a ve vaší hlodaló zvědavostí, co
červík sladké jablíčko.

Nuž, veden silou, již jmenovati zbytečno je
já přistoupiv
a v jedno s ní, se netělesně spoje
v jediném
Bytí
spočinouti nám bylo spolu...
ona
zbavena tím byvše všelikého bolu
náhle plna sil, teď hory s prstem v nose zteče
i kouzla dechem rozpráší

a v život poetický svleče, co mocí zlého oblečeno bylo
ku pozření
smrtí
v prozaickém rubáši.

Ano
to ona, Bublínka, příčinou je toho
že žena ta, směle vydati se ihned může
na blata
a svoboditi svého muže
i jiné nešťastníky.

To ona, kteráž nade všechny líky
duše k básni uzdravuje
schopností ctným propůjčuje
a brání
všelikému svodu, pomýlení.

Ta, povždy ticha
rozdává se v neskončení
než
těm pouze, co nedusí je pýcha
a duše uzavření.

Kapitola dvacátá šestá

...SE SESTŘIČKOU V DUZE ROZLOUČENÍ ...POVOZNÝM
OBCHODNÍKEM KOSMOU SETKÁNÍ ...VYPRÁVĚNÍ TĚŽ O
VOBLIŽNÍKU A JEHO SVOBOZENÍ PÁNEM Z ATĚ...

Ach, jak tklivé bylo pro nás rozloučení s milou mou sestřičkou;
neb spojení byvše duchem, navždy tak jsme zůstali v bytosti
jediné, příbuzné, co bratr a sestra.

Radost nevypověditelná v nás se rozhostila, když spojením, jenž
pouze v bělostkvoucí čistotě myšlének i těla lze dosíci, naše mysl
stala se jednou a též i sil tělesných v nás přibýlo, neb, cokoli teď
jednomu se stane, v chvíli tu, spojenec duchovní posilou přispěje
mu, ač vzdálen, za kolikery hory i řeky.

Než rozloučení nám nutno jesti
dvě cest se vine různých
dále
my ožíváme ku bolesti
i smíchu
jenž chce sudy válet
tak smutek
radost
v jednom klubku
v hlavě, srdci i v žaludku...
motá se a hněte rysy
neb
do vínku nám kdysi dána
Bublínka
co druhá máma.

Než utrhna se všemu chtění
dav poslední políbení
hodiv mošnu přeže plec, přes louky
a na kopec...

to rázné od snu vykročení
sestřičku
mi v přelud mění.

Jak zprvu řečeno, pocitů dvě protivných, avšak tolik příbuzných
háralo mohutně mým nitrem, až kráčeje bystře zděli tři hodin,
svou mysl jsem opět vyrovnanu shledal, a tak pískati mi bylo ódu
na radost, kterážto tak povznášející jest, že jasem jejím chmury
zaplašeny, oddával jsem se blahu z volnosti a slunka, teple v kraj
se usmívajícímu.

Tu, usednuv v pozdním, mráčky ozdobeném odpoledni na mez,
pořádaje zbytečku povidelných buchet na cestu mi v uzlíčku
věnovaných, bylo mi zaslechnouti jakýs rachot s rozvahou mudrce
se cestou blížící.

Povoz to, kterýž všeliké zboží krajem rozvážeje naložen byl
vrchovatě; ten dvě statných koňů rozvážným krokem bez pobízení
všelikého ku kýženému cíli v dál najisto směřovalo.

A kdeže onen kočí jest
jenž povždy v zád' mohutnou koním hledí
kdeže
sobě sedí...
hej
pane
táži se
zda ochoten jste popovézti
údy mé uondané?

Tu, rozhrna plachtoví, kterýmž útroby vozu zakryty byly, zjevil
se očí mým kosmatý chlapík, jenž černou hřívou bující na
místech všelikých pochlubiti se mohl.

Protřa si očí opatřenými obočím, kteréžto dvěma houštinám
podobno bylo, svůj zrak pichlavý, nicméně vlídnosti jisté
nepostrádající na mne upřa, takto skřípavým hlasem promluvil:

Ha
pocestný
jda nečekán, neznám
stopem mne oslovil a ze sna tím probudil
nebylo mu asi vhod
že daleký
do města chod.

Než naskoč si, chlape,
a nedej nic na má příkrá slova
mé hrdlo v poušť je vysušené a na karbid mi kape.
Jsou hice
dnes
i včera byly
a budou zas a znova...
mé hrdlo touží po svlažení v šenku chladném
a údy po koupeli
i v tůni
kypré ženy, vlnadné.

Neváhaje, s radostí vyhoupna se v vůz ten, záhy byl jsem polapen
v zvědavé síti muže, jenž brázdě v osamění korábem svým
kolébavým cesty tyto, po novinkách z krajů, kdež bylo mi
procházeti, doptával se nedočkav.
Všeliké putování své mu cestou vyličiv, o lesním děsu jménem
Vobližník a mém setkání s ním, když řeč jsem pohnut dal, tu
vskočil mi v ni slovem:

A víš, šťastlivý ty muži,
jenž proklouzlš oděn a se zdravou kůží
děsu
že úkolu, jeho svobození,
chopil se muž,
kterémuž tu v širé dáli rovno není?

Kdo jest to, muži dobrý, a více mne nenapínej, vždyť to úkol pro rytíře vpravdě bájného a snád' i sám Artuš, svá kolena by krotiti musil, když všed v les, děs v tyl, by mu hles.

Ptáš se,
kdo rek ten, jenž bez bázně a hany
byl
již sedmkrát oblízaný?

To
pán z tvrze - Ať
dle ní
též Vlasta Aťan zvaný.

sídlo chvalně známého rytíře Vlastislava
jeho rukou zpodobněné

Kapitola dvacátá sedmá

...NĚKOLIK SLOV O VLASTENCI, JENŽ KŮŽI SVOU NASTAVIL
DĚŠU...TĚŽ I O BÁJIVÉM KOSMOVI ...UHOSTĚNÍ V POHOSTI NCI ...I
VNAD ŠENKĚŘKY TÝNKY ROZVINITÍ...

Tak Aťan, jméno to, jenž nebylo mi věru zúplna neznámé.
Vždyť mnohé slovo bylo mi vyslechnouti z úst lidí, o tomto, v kraji
tak oblíbeném a váženém muži.

Kdožpak nadál by se, že chlapík tak sporého růstu, v zápas ten
tak neohroženě se postaví; to vpravdě učiniti může jen pravý
vlastenec hodný svého jména, dobrodinec, jenž úkol svůj vytčený
splniv, snád' natřesené odměny, za svou obět' spravedlivě dojde.
Neb v to, že úkolu tohoto, tak ližně drsného, kdos z odvážných
mužů se ujme, nedoufal nikterak ani stařešina, kterýž o tvorbu
tomto vobližném, s chvějivou úzkostí v hlase mi v počátku mého
putování příběh jeho vyprávěl.

Tož chvála mu a třikráte ku zdaru vznesme
slova díků

Aťanu
jenž nedbaje své vznešenosti
oblízati si nechal kosti
i vše, co k tomu přísluší.

A zapějme mu chválu všichni
ze srdíčka
do uší.

Než, vrát'mež se k samotnému vypravěči této, tak překvapující
zprávy; k obchodnímu putovníku Kosmovi, kterak já ho po svém
(dle porostu jeho černavého, všude bujně rašícího) pokřestil.
Tu nikterak jsem tímto pojmenováním nechybil, vždyť i mnozí
jeho pravého přízviska znajíce, takto ho volají, neb jak velký ten
kronikář český, bájí i on o příhodách svých, i historie

jemu lidmi všelikými vyprávěných, neodolatelnou svou osobitou
způsobou podává a celé večery tak mnozí lidé s ním tráviti a jemu
naslouchati ku svému zbohacení proto touží.

V pohostinci, kam večerem pozdním my dorazili
tam vřele nás místní uhostili
a lazebnice luzné
v koupeli z bylin rozličných
nám dlouhé potěšení masáží svou působily
až jaře
míza prýštila nám z těl
a duch, málem blahem kamsi uletěl...
tak osvěžení
čisti
pak u stolu podléhajíc chuti
u mnohých mas, chlebu i medoviny
zvědavostí hosti pnutí
Kosmy
i mne
tázali se sborem na noviny.

My, hově jejich zvědavosti
kojili ty touhy hostí
až do noci veselé
ni
neměli pořád dosti
vždyť důvod byl tu, ku radosti
po půlnoci
neděle.

Tak v družném hovoru plynul čas, až jakoby splašen se zdál pádit, ježto společnost ta čím dál příjemnější se stávala, zvláště, když i šenkářka, kteráž neúnavně mezi stoly se džbánky a pochutinami rozličnými kroužila, bujnými vnadami se vyznačovala a zvláště pak sedínkou, jež tak mocně přitažlivá pro oko koštěře krás ženských těl byla, až mnohemu hosti bryndaný košil bylo opakovaně utírati, neb oko ulpívajíc na partiích, jež tak rozkošně půleny, až srdce v kalhot usedalo, odtrhnouti se nemoha, tam, neviděno, toužebně, však marně ulpívalo.

Jak šťavnatá
ta dívčina
však na dotěry bodlina
hosti její pějíc chvály
chutnají, však pouze z dále
oblíny
ty panenské.
K nižádnému pochopení
odmítání její
není
to věru, tuze neženské.

Ač sama
nabídkou, i vážnou zhrdla
nejednou
ta vazba s mužem, v jednom těle
ač požehnaná, i v kostele
nevábí
tu dívku, víc než pohlednou.
Než
i pro blaho z jídel, moků
kdy syti
pějí všichni nyvou sloku
plno u ní v šenku stále.

Tu já
vínko po půnebí si vále
nemysle na brzký spánek
volám:
Týnko, ještě jeden džbánek.

Kapitola dvacátá osmá

...TÝNČI NO NI KDÁŽ VI DĚNÉ POBLOUZNĚNÍ ...MÉ ROZPAKY...A
KOSMA, COBY MLUVČÍ PÁNA Z ATĚ...

Oh, zajisté, milý hosti,
bud' popřáno ti dle libosti
nejsi zdejší, ale...
inu
z tvých slov já cítím
vůni dalek, ne cizinu.

Vždyť něha prýští z oka tvého
ústa kvas pro hladového-ou
vše další, tak těžší duši
oko
od témě, až do nohou...
cos se náhle děje, puká
Týnce, hle, se chvěje ruka a zapomenouc na hosty
chtěla by ti
usedajíc, ve tvůj klín
věnovati vínek prostý
v ústech
majíc rozmarýn.

A zasněně toto pravíce, vláčně mi v klín svou kouzelnou sedínkou usedla a kol krku paží objala, až já, ocitnuv se ve víru bouřných tělesností co tvrdý chlap, však drže na uzdě, zuby nehty čertovo kopýtko, takto jsem horce vydechl:

Ohhh...

Újjj...

Mhmm...

Uuuch...

Nemusím milému čtenáři, či čtenářce dlouze objasňovati, co žena, jsouce přírodou bohatě obdařena, s mužskou přirozeností provéstí kalého může.

Netoliko, že k růstu mužnosti mé došlo, též i rozpaky mnohé mi působilo, že pohledy všech přítomných na nás se upínaly a v tvářích mužů se dvě pocitů rozdílných mísilo – závist (však ne zlobná) a též i hluboký obdiv, neboť nikdáž nebylo slýcháno, že Týnka by kohos kdy pohladila, natož mu v klín usedla, řečí vášnou hovořice hlasem touhou zastřeným a hosty proto vráz dočista opomněla.

Tak já
ocitna se zmaten v síti její
jen sledujíc, jak věci ku splynutí spějí
bezmocen
vždyť kouzlo Týnky žádě
nezmaří
ni ledu plné kádě...
než
tu svobození je od svodů
od přirozených
přirozených?
přirození hodů.

To Kosma - zarostlý a chlupem černý
zvolal:
vidět toto muž, co štamgast je tu věrný
ač povždy věren svojí ženě
tasil by
svůj jazyk urychleně
pln obav o kouzlo zádě, jež mužnosti nám sílí
a Týnce
s důtklivostí radě
by moc kouzelnou, jíž ona jen z lidí obdařena jest
neb nikdá neztratila s mužem
čistotu
a čest
by nezmařila vínek vílí
pro prchavé jen těla potěšení,
jenž touhou v sobě
žalně
však smysluplně kvílí
od, do dalších sterých kuropění.

A kohože to Kosma v mysli měl,
jenž poblouznění hostinské
by slovem lůzným
naléhavě připomněl?

To věru není, žádný kmán
všechněm
je tu dlouho znám –
to
Ať'an
přirozeně, velký pán.

Kapitola dvacátá devátá

...ZDE TÝNKA, OPOUŠTĚJE KLÍN MŮJ V ÚČASTNÉM PLÁČI,
OBJASŇUJE HOSTÍM TAJE, KTERÉŽ K NEPŘÍTOMNÉMU PÁNU
Z ATĚ SE VÍŽÍ...TÉŽ I VĚDMA, MEDUŠE ZVANÁ, NA POŘADU DĚJE
JEST...

Při těchto Kosmových slovech se Týnčina rozvernost poznenáhlu utišovala, až i slzičky soucitu vyhrkly jí do očí, kteréž ona jala se osušovati šnuptychem, zvicím menšího stanu hedvábného.

Tu pocítil jsem, že kouzlo, jež doposud vyzařovala rozkošně pŕlená část těla jejího, na ústup překotný se dává a pouto, jež tak zmámilo mou, jinak chvalně známou ctnou přirozenost, uvolňuje své mocné sevření; jež však nemilým nikterak nemohu zváti, anóbrž nejvýše žádoucí jest, však jen tehdy, jde li ruku v ruce s tím, co rozvíjí mou, či její, poctivost a čest.

Než ona, neohlédajíc se již více ku mé osobě, učinivši zadost slzám svým, hlasem pohnutým takto promluvila:

Můj milý, nepřítomný hosti,
muži,
jak chybí mi tvůj štíp
či plácnutí rozverné
já pjata
až dech se v hrudi úží
a slzy mi kanou
až vlastimile dojemné.

Ty, jenž tolikráte
snášel jsi statně za své máky
z ruky mé
vždy cituplné fláky
v domov svůj si odnášeje

boule
štulce
i prokrvenou líc
(o síle mužné nemluvě)
tam
uvítavši tě tvoje žena
sama náležitě láskou prokrvena
v objetí se vrhši tvé
mužné, nejen poprvé...
ta
zlíbajíc tvé rány, boule, modřiny
usne spánkem spravedlivých
k ránu
vedle hrdiny.

A ze slov, kteráž nato tato líbezná pohostinná děva z úst svých,
tak rozkošných, vypustila; nám všem čelisti, spadané v údivu nad
touto novinkou, po zemi v ráz nutno hledati bylo.

Po všechen ten čas
kdy Aťan
s námi popíjeje chutný kvas
sahaje hojně na kouzelné mé hýždní obliny
on
nebyl jen prostý kolík
či prasák
v tom
je (skoro) cele bez viny.

Stalo se před léty třemi
kdy Vobližník, tak sužoval děsem tuto zemi,
že lidé
za vědmou z hor se ruče vydajíce
o radu jí plačky žádali

přinášejíce darem
soudek ku věštění třebné medoviny
a s pokorou
jí sudbu v bázni čekali.

Ta nalivši si hojnou míru
ve skle přelévajíc zlatavou tu hmotu
prohlédla
kde nechal tesař díru -
našla děsa toho
skrytou Achillovu patu.

Lok
v ráz číše prázdná byla
a vítězně
se bába pustě, na kolo celé řehonila.

Kapitola třicátá

...VE KTERÉ VĚDMA SDĚLUJE LI DEM VOBLI ŽNÍ KEM TUZE
SUŽOVANÝM, KTERAK VYZRÁTI LZE NA TVORA TOHO
DĚSI VÉHO... TAKTÉŽ JIM NASTI ŇUJE UTRPENÍ I ODMĚNU, KTERÉ
MUŽI , SVOBODI TELI , SE V MÍŘE HOJNÉ DOSTANE...

Jsouce pak do sytosti vysmáta (opojena svým prorockým umem a
notným dílem i přinesenou medovinou), obrátila se kostlivá Meduše
k těm, kteří vážíce cesty daleké k její, z všelikých soudků a sudů
poskládané, prapodivné chaloupce, s nadějí v oku očekávali, kterak
vědma ta rozverná, kalé moudro jim utrousiti ráčí.
A ona, takto k nim útěšně promluvila:

I kdyby had na skálu kálel a žába do toho mlátila pěstí

nedá se
nedá
zarytý ten Vobližník
mocí lidskou od vobližení svěsti.

Než
je zde cesty, jež vede ku kýženému cíli
ta dlouhá jest
a trudná
však, nikoli nudná -
tomu, jenž s úsměvem snese pádnou dívčí pěst
a před svědky
k tomu
nenechá se k hujerění svěst
a čist navrátí se domů
jen ten
silou mužnou obdařen
mákem, na zadeček ctnostné panny
jen ten
může býti Vobližníkem, ku spáse jeho
cel
na desetkrát voblízaný.

Po léta tři
měsíc co měsíc
na pozadí hojně sahaje ctné panně
snášeje ústrky ty bolné
ku poslání svému
trpělivě
odhodlaně...
až tehdá, naplní se kouzelný ten čas
a hotov, mužný, zocelen
on vykročiti může
by mu děs ten, každý den

desetkrátě jazykem
třásně
nadělával z kůže.

A vědma zde, dle svého čtveráckého založení, poznovu se řehtati počala, co kobyla, jež ucítě chutnou pastvu, bujně si z radosti nad tolikým potěšením svých pohárků chuťových, kopýtkem svým nezadržitelně pohazuje.

Ano, trpět bude muž, jenž uváže se v pomoc lidem než
dojde časné, sladké odměny –
milovníkem bude po všechn ten čas
nad jiné
a pochválení libé, oblaží ho hojné
od ženy.

A bude návrat slavný
ve svobodný kraj
a šťasten lid
a zpěv
a ples
a dík
a žena
a náruč její
povždy
už jemu nadpozemský ráj.

Kapitola třicátá první

...KDE TÝNKA U HOSTŮ RESTY DOHÁNÍ ...NÁPADEM, HRDI NU
NAŠEHO POZDVI HUJÍCÍM, VŠI CHNI ŽI JÍ ...PÁN POŠTOVNÍ, KAUZU
VOBLI ŽNOU STVRZUJE A NA SCÉNU VÝLU PSYCHOPATKU
PŘIVÁDÍ...

A slzičky si Týnka opětně utíraje, dovyprávěvši, jala se v náhlé horlivosti snášeti hostům, co pro touhu vůči mé maličkosti tak překvapujícně projevenou a též i následovně vyprávění její, zanedbáno bylo.

Než vyčítáno jí tohoto nehospodárného poklesku, hostmi hrubě ve svých potřebách zanedbanými nikterak nebylo; neb s pochopením se všichni kochali jejím, nikdáž tu vídaným, cudným roztoužením a též i vyprávěním, které mnohé taje, kol pána z Aťě a Týnky se vinoucí, zúplna jim osvětlilo.

Tím rozbřesko se v hlavách hostí
a s úctou
jako jeden, sklenku pozdvihl:
bud' iž veleben, po všechny časy
muž tolika předností
i Týnka
s ránou, jako od cihly.

On vyslyšel hlas lidu, jež krutě strádal tam
a srdnatě tu bídu
vzal na své rámě
sám.

A celou síní hlučel jeden hlas: složíme se všichni
na památku
složíme se všichni, na obraz
a prostých slov díků
řádku.

Tak na místě čestném viset bude
v barvách, věrně vyveden
ten, jehož sláva hvězd se týká -
Aťan
kterak zachraňuje Voblišníka.

Dlužno připomenout, že toto mužné zraní v trvání tří let,
podmíněno bylo mlčenlivostí Týnky, co zdroje milostí, kteréžto
nezbytné byly, pro zdárné naplnění osudové věštby.
Všeobecně předjímané důmění o svobození děsa toho, potvrzeno
bylo poštovským pánem, jenž koňmo přijedši, na dvoře sesedaje,
po doušku vody pramenité lačně volal (též i pro koně svého); neb
zavlažiti mu bylo nutno hrdla po cestě dlouhé a prašné, sluncem do
úmoru ducha i těla vypražené.
Jen co hrdlu svému učinil toto kýžené potěšení, novinky z krajů
dalekých bez všelikého pobízení v plac předložití všem, radostno
mu bylo.

Jak vidno
zpraveni jste byli
o tom, co slaveno je, až po tuto chvíli.
Zděli dnů tři
tam
lid se veselí a druží
že lesem děsu projdouce - se zdravou kůží
navrátí se milým
tak, jak byli.

A svobodni všici tančili
jedli
pili
hujčili...
až opustiti mi trudno bylo
kraj, kde každé srdí, se neskonale veselilo.

Než novinek mám pro vás více
tož vezmu to hopem, zkrátka -
v lesích, ku půlnoční straně
smíchem
plíce
nadouvá si výla – psychopatka.

Kapitola třicátá druhá

...PŘEDSTAVENA JEST VÝLA PSYCHOPATKA...SMÍCH JEJÍ, RUBOVÉ
NÁSLEDKY JEHO, I LÍC VESKRZE NAKAŽLI VÉHO SMÍCHU...

Nutno je mi předem uvést, že psav tvrdého ý v slově - výla,
nechybil jsem, jak mnohými obmyšleno by býti mohlo. Tímto chtěl
jsem jen více přiblížiti nově nabytou podstatu psychopatčiny výlí
bytnosti.

Jak milý čtenář-ka dále sezná, není tato výla tou éterickou,
tichou bytostí, jež z pohádek mnohých nám v mysli ukotvena.
Zde setkáváme se s dívkou, která nechtě spocívajíc nadměrnou
porci hub lesních omamných, v jinak chutné smaženici; rozumu
zdravého pozbyla, nabyvše jiného, takorčka psychopaticky
veselého.

Od chvíle té všemu kol se nezadržitelně smála hlasem silným tak,
až ušních bubínků bylo lidem sobě neprodleně ošetřovati; před tím
ovšem, spasivše sluchových orgánů svých od škod nenapravitelných
úprkem, do vzdálenosti víc než dostatečné.

Í íí

apa apa ííí

papa rapa ododó

edududu rododó

apa apa ííí.

Óóó
gamba jamba óóó
uga uga jágaga
garara fafaga
gamba jamba óóó.

Takto i nápodobně se dívka ta, rozumu zdravého prostá,
chechtovala; a nejen ona. Jakoby stížení jakýmsi prapodivným
nakažlivým virem, všichni, kteříž vyskytovali se kol ní v déli třiceti
kroků, počali se nezadržitelně chechtovati s ní.
Tímto se stalo, že poznenáhlu celá ves (jež zvědava seběhla se
ruče), kdež ona dívka s rodiči svými domov měla, chechtováním
veškerá byla pohlcena.

Do rytmu si plácající chutě
dlaň o dlaně
rozháněje chechty rmutě
a s podivem - veršovaně
křepčili tu jako diví, rozvaha šla bokem
mladí, staří
zdraví, křiví
všichni s jarým okem.

Nebylo jim ustanouti
než padna vychechtáním
ze rtů chrkot dere se jim
v hrdle osípání.
To vidouce psychopatka
dala vsi své - vale
objala ji lesu náruč
i skřeky
náhle žalé.

A tak v lesích slýchána jest
veselost
jež mrazí
jí vzdalte se kroků třicet
než smích se vám
sám
v hrdlo vrazí.

Smutný ten příběh, smíchováním stíženě to dívky, nemá však jen stranu odvrácenou; neb jsouť na světě i lidé, kteří schopnosti smát se nemajíce, počali navštěvovati výlí chaloupku, hluboko v lesích na mýtince ukrytou; by život jich byl naplněn zvuky veselosti, již tak krutě se jim nedostávalo.

A uchýlivši svého bolu do chaloupky výlí
v ústrety jim výla kvílí
a jejich smích náhle sílí
vstupující, již chytají se v rozhlaholu
za jícen, i boky
tančí, křepčí prosti bolu
znaje náhle
smíchu noty.

Kapitola třicátá třetí

..KRÁLOVSKÁ DCERA LOTA POSTI ŽENA VI REM VÝLÍM...LI DU
ZÁMECKÉHO NAKAŽENÍ ...I VYPRAVĚČEM NADĚJE KU SVOBOZENÍ
DÁNA...

Chechchule, tak zovou onu výlu od těch dob lidé ze širého okolí;
a že velké oblíbě se její prazvláštní terapie těší, o tom svědčí
cestička (k mýtince lesní, kde chaloupka její tulí se k stromným
velikánům) šlépějemi lidí mnohých, osmutnělých, co mlat ušlapaná.

A nediví se nikdo
těm, jímž třebí klokot smíchu
vždyť koření to, je nutno všem
co kráslí prací tuto zem
i líným
lemřím břichům.

Ten smích je ovšem, jako pop
a drží se jich šosů
nepustí je, trop co trop
dřív
než uplyne dní osm.

Osm dní, to hladný čas
kdy sousta skáčí z krku
těch osm dní - však sper sám d'as
jen když zas
do skoku je, zpěvu ód
a člověk září blahem
byv zprostěn rmutu kalných vod
tam
za výlím, ukvýleným prahem.

A nyní, nám, posluchačům (napnutým jak tětíva tuhého luku, kdys mongolského nájezdníka), sdělil pán poštovní zprávu, po kteréž mnohé oko přítomných mužů, účastností hlubokou s utrpením zmíněné, se maně, slaně orosilo.

Do chaloupky této,
jež chechty plna jest
zavítala dcera
krále
ale skromna, všechna čest.

Ta v suknici prosté
a blůzce, jak by smet
nehonila triko róbou, šperky
těch
nemohla by snést.

Přijda po svých
tedy
jako každá jiná
jí
chechchule zakvílela, až děs ji kdes cos jímá
pronikav, ten skřek
co v chechot dál se mění
a princeznička zplna hrdla
utonula v řehonění.

Tak na zámek se navrátivši
co řehačka divá
vráz
kol smíchot valem šíří
bezmocná
a tklivá.

Kdo vzdálen byl kroků třicet
jen ten
mluvným ostal...
pan král chechtot slyšev z dáli
hned
pro posly poslal.

Neodkladně vyhlásit dal
svoji vůli vládce:
kdo mé dceři chechty utne
končí, co můj daní plátce -
navrch
dán mu z pokladnice, dar nad dary bude
nebude již nikdy více
líce
míti chudé.

Marné však byly snahy mnohých.

Princezna Lota, nejen, že smáti se nepřestala, nýbrž nákazu svou
vylí, nechtíc, šířila i dále; všichni urození na zámku, v nichž modrá
krev kolovala, rozesmáti, sami stali se přenašeči smíchu toho
podivného.

Ta zvěst o smíchové ráně této roznesla se záhy do všech koutů
království a seběhlé zástupy lidí, svou přirozenou zvědavostí k
čumendě a zevlování všelikému náchylné, však varovaly se k zámku
přiblížit, než jen tak, co by dospělec oblázkem dohodil.

Nuž
pocítiv v své hrudi mužné odhodlání
tu neměl jsem již v hospůdce té
nižádného stání.

Rozžehnav se v srdečnosti
s vlnadnou Týnkou, hosty
ji polaskaje (se svolením)
po oblasti...
co muž činu
vyrazil jsem k zámku chutě
porovnat, vysmátou tu kočičinu.

Tak pamětliv oblíbeného úsloví, mého, již drahý čas zvěčnělého
otce - sudej to ze zad a začni to řezat - vydal jsem se ruče na
cestu k semeništi smíchu výlího, abych i s pomocí víly Bublínky, se
smíchem neřádně propuklým se popasoval a řád, v královské sídlo
poetické, opětně uvedl.

OBSAH:

Kapitola první

.....POHÁDKA V PRÓZE PSANÁ, ARCHAISMY PĚCHOVANÁ,
PROLOŽENÁ SLOVEM VÁZANÝM...ČI V POSLED PRÓZA, PRVNÍ
RÝM.../...VESELO NA ZÁMKU, VESELO V PODZÁMČÍ...I PŘI HLÁŠENÍ
K ÚČINKOVÁNÍ MOŽNÉ...

str. 1

Kapitola druhá

...PROBUZENÍ...CHALOUPKY ROUBENÉ NAVŠTÍVENÍ...MILÉ
PŘIVÍTÁNÍ ŠTĚDŘE OBDAŘENOU HOSPODYNÍ I HOSPODÁŘEM...S
DUBOVÝM FUTREM POTKÁNÍ...I MILÉ POZEZENÍ U JÍDLA V KRUHU
RODINNÉM...

str. 4

Kapitola třetí

...O PŘIROZENÉM A RADOSTNÉM UVOLNĚNÍ...TĚŽ I STARCE
VYPRÁVĚNÍ DĚSIVÉM...

str. 7

Kapitola čtvrtá

...VYPRÁVĚNÍ, JAK PŘÍŠERLIDÍ ZMOCŇUJE SE...I STARCE MOCNÉ
DOJETÍ...

str. 10

Kapitola pátá

...O BUBÁČÍCH, KRÁSNÉM RÁNKU, JARÉM POCHODOVÁNÍ...O
DĚSIVÉM SETKÁNÍ S VOBLIŽNÍKEM...TĚŽ I PLNO OTÁZEK
PROLOŽENÝCH BUCHTAMI...

str. 12

Kapitola šestá

...O LESEM PUTOVÁNÍ, MILÉM PŘIVÍTÁNÍ...HUBĚ BEZ
NÁSTROJŮV STKVĚLÉ...I ROZKOŠI VESKRZE UMĚLECKÉ...

str. 14

Kapitola sedmá

...O KNI HÁCH, KTERÉ NESMÍ ...TANCI , DÍVČI NĚ NA KLÍ NĚ I
NÁVRZÍCH MATOUČÍCH...STRAŠNÉM MÉM HŘÍCHU...PRÓZE I
BÁSNĚNÍ , TĚŽ I KONCI NADĚJÍ...

str. 18

Kapitola osmá

...O LI CHÝCH PŘEDSTAVÁCH JEDNÉ DÍVČICE, CHVALNĚ ZNÁMÉM
MOKU, ŽBLUNKAVÉM ZDĚNÍ A PŘÍCHODU HLAVY LOUPEŽENÍ...

str. 21

Kapitola devátá

...O ZVLÁŠTNÍM PROBUZENÍ , VZPOMÍNEK OŽIVENÍ , PROMÝŠLENÍ
SMYSLU ZAŽI TĚHO, NĚCO NA ZUB I LOK, TĚŽ ODPOČÍNEK TU
PŘIJDE VHOD...

str. 25

Kapitola desátá

...CTIHODNÉHO STARCE VAROVÁNÍ ...ZÁZRAČNÉHO AMULETU
DAROVÁNÍ ...TĚŽ I O OPIČÍM LESE VYPRÁVĚNÍ...

str. 28

Kapitola jedenáctá

.....V OPIČÍM RÁJI ...

str. 31

Kapitola dvanáctá

.....KAPI TOLKA PONĚKUD PI KANTNÍ ...

str. 35

Kapitola třináctá

.....ZÁZRAČNÉ VYVÁZNUTÍ Z TENAT OPIČÍCH...

str. 40

Kapitola čtrnáctá

....PO SPÁNKU DLOUHÉM LI BÉ PROBUZENÍ ...DVOJI TĚHO
PŘEKVAPENÍ DOČKÁNÍ ... I ZPRÁVA O VÝCHODI SKU, KTERÉ NEJEN
PRO MNE VHODNÉ BY SE ZDÁLO...

str. 43

Kapitola patnáctá

.....VÍLE - FIONĚ I. BUBLI NCE VĚNOVANÁ...

str. 48

Kapitola šestnáctá

.....VÍLOU UZDRAVEN...

str. 52

Kapitola sedmnáctá

.....JEŠTĚ O BUBLI NCE VE MNĚ...BLÁZNI VĚM RADOVÁNÍ ...TÉŽ V
NÁRUČ MI LÉ ŽENY SMĚŘOVÁNÍ...

str. 55

Kapitola osmnáctá

.....PŘI VÍTÁNÍ VŘELÉ...PROSTĚ, VŠAK VYDATNÉ POKOŠTĚNÍ ...TÉŽ
I VYPRÁVĚNÍ O MILCI JEJÍM - TAJEMNÉMU UCHVÁCENÍ...

str. 58

Kapitola devatenáctá

.....VYSLECHNUT PŘÍBĚH A ROZHODNUTÍ JASNÉ...K LESU
PUTOVÁNÍ ...TÉŽ S BUBLI NKOU ROZMLOUVÁNÍ...

str. 60

Kapitola dvacátá

.....V PODZEMNÍ ŘÍŠ VNOŘEN...

str. 63

Kapitola dvacátá první

...O DÍVCE ODĚNÉ VE VLASY JEN, VŠAK CUDNÉ...NEODĚN I JÁ...TÉŽ
O SLOVECH, K MÉMU PROBUZENÍ VEDOUČÍCH...

str. 66

Kapitola dvacátá druhá

...KDE DÍVKA SE ROZPLÝVÁ K MI LÉMU...ZA SVOBOZENÍ
PODĚKOVÁNÍ JEJÍ...I MĚ S ÚVAHOU OSAMĚNÍ...

str. 68

Kapitola dvacátá třetí

...V LOPUCHOVÝ ŠAT PŘI ODĚN...ZAMYŠLENÍ SE NAD LOUPEŽENÍM...
I SLŮVEK PÁR O BUBLI NCE OCHRÁNKYNI ...

str. 72

Kapitola dvacátá čtvrtá

...O PŘÍVÍTÁNÍ MNOHÝM POLÍBENÍM I SLŮVKY
NADĚJE...NEPOKRYTÉM ZALÍBENÍ, VŠAK POUZE
PLATONICKÉM...TĚŽ ODĚNÍM I KRMÍ OPATŘEN...

str. 75

Kapitola dvacátá pátá

...DO POZDNÍHO VEČERA VYPRÁVĚNÍ...Z KOUPELE VESKRZE BLAHÉ A
OČISTNÉ POTĚŠENÍ...BYTOSTNĚ ČISTÉ (S BUBLINKOU V NÁS)
PROSTOUPENÍ...

str. 78

Kapitola dvacátá šestá

...SE SESTRÍČKOU V DUZE ROZLOUČENÍ...POVOZNÝM
OBCHODNÍKEM KOSMOU SETKÁNÍ...VYPRÁVĚNÍ TĚŽ O
VOBLÍŽNÍKU A JEHO SVOBOZENÍ PÁNEM Z ATĚ...

str. 81

Kapitola dvacátá sedmá

...NĚKOLIK SLOV O VLASTENCI, JENŽ KŮŽI SVOU NASTAVIL
DĚSU...TĚŽ O BÁJIVÉM KOSMOVI...UHOSTĚNÍ V POHOSTINCÍ...I
VNAD ŠENKĚŘKY TÝNKY ROZVINUTÍ...

str. 85

Kapitola dvacátá osmá

...TÝNČINO, NIKDÁŽ VIDĚNÉ POBLOUZNĚNÍ...MÉ ROZPAKY...A
KOSMA, COBY MLUVČÍ PÁNA Z ATĚ...

str. 88

Kapitola dvacátá devátá

.....ZDE TÝNKA, OPOUŠTĚJE KLÍN MŮJ V ÚČASTNÉM PLÁČI,
OBJASŇUJE HOSTÍM TAJE, KTERÉŽ K NEPŘÍTOMNÉMU AŤANOVÍ
SE VÍŽÍ...TĚŽ I VĚDMA, MEDUŠE ZVANÁ, NA POŘADU DĚJE JEST...

str. 91

Kapitola třicátá

.....VE KTERÉ VĚDMA SDĚLUJE LIDEM VOBLÍŽNÍKEM TUZE
SUŽOVANÝM, KTERAK VYZRÁTÍ LZE NA TVORA TOHO
DĚSIVÉHO...TAKTĚŽ JIM NASTIŇUJE UTRPENÍ I ODMĚNU, JIŽ
MUŽI, SVOBODITELI, SE V MÍŘE HOJNÉ DOSTANE...

str. 93

Kapitola třicátá první

.....KDE TÝNKA RESTY U HOSTŮ DOHÁNÍ ...NÁPADEM, HRDI NU
POZDVI HUJÍCÍM, VŠICHNI ŽIJÍ ...PÁN POŠTOVNÍ KAUZU
VOBLI ŽNOU STVRZUJE A NA SCÉNU VÝLU PSYCHOPATKU
PŘIVÁDÍ...

str. 96

Kapitola třicátá druhá

....PŘEDSTAVENA JEST VÝLA PSYCHOPATKA...SMÍCH JEJÍ, RUBOVÉ
NÁSLEDKY JEHO, I LÍC, VESKRZE NAKAŽLI VÉHO SMÍCHU...

str. 98

Kapitola třicátá třetí

.....KRÁLOVSKÁ DCERA LOTA POSTI ŽENA VI REM VÝLÍM...LI DU
ZÁMECKÉHO NAKAŽENÍ ...I VYPRAVĚČEM NADĚJE KU SVOBOZENÍ
DÁNA...

str. 101

Mým čtenářům

na vědomost dávám, že Království rýmů a šprýmů, které jsem počal dne 25.7.2007 spisovati, s pravděpodobností, rovnající se bezmála jistotě, dočká se svého pokračování. Ode dne 29.9.2008, kdy jsem díl první slavně uzavřel, nenalézaje nižádné kloudné inspirace k pokračování, též i poněkud formou vypravěčskou unaven, nechal jsem onu pohádku v nitru svém odloženu k patřičnému vystříbření.

S převelikým uspokojením je mi tímto sdělit zprávu, že múza, jež bezmála tři kvartály se mé mysli vyhýbala, v den mého xtého narození červencového mě poznovu obšťastnila svou blahou přízní a já, kostřičku budoucích příběhů počal pozvolna spřádat, dějové vazby si ujasňovat a postavičky, jenž k oživení děje měrou zásadní přispívají, v život pohádkový pozvolna uvádět.

Mnohý čtenář, který provázel mne od prvých krůčků v království tomto poetickém jistotně žádostiv bude, zda postavy, které měrou rozličnou díl první oživovaly, v onom druhém se poznovu objeví.

Směle mohu odpovědět: ano.

Dnes již bývalý děs vobližný, jenž v lesích hlubokých počestné počestné svou žádostivostí po oblízání děsil, opětně na scénu uveden bude, neb jeho svobozením hrdinným pánem z Atě, příběh jeho nelze pokládati za uzavřený, a tak představen tu bude co tvor svých předností nyní užívající k ...

ale zde si dovolím o rozuzlení tomto překvapivém pomlčeti, neb čtenář, v napětí setrvávající, sledovati bude okem tím bedlivějším děj, který v dílu druhém budu mu postupně předkládati.

Těž At'an, který nejen že projevil svou srdatost v nejvýše bolestivém aktu svobozování Vobližníka, i od rázné Týnky mu bylo vytrpěti během tří let, měsíc co měsíc, mnohý vydatný štulec, rýpanec, či šrám, též i mnohé legrácky svých spolustolovníků snášeti musil, neb tajemství, které k odkletí vobližného děsa nutno bylo udržeti, mohutně mu drásalo nejen údy, nýbrž i nitro jeho tak vroucí a citlivé. Odměna, která v časném posílení jeho mužných funkcí spočívala, snád' alespoň zčásti zhojila rány, jež na duši i těle v hostinci u panenské Týnky utrpěti mu bylo.

I Žqáry, náčelník či náčelnice proslulé loupežnické roty na scénu uveden/na bude a překvapení velkého se čtenář dychtivý u této osoby naděje.

Opičí les, i obyvatelé jeho tajemní vzpomenuť budou...též ujasněno, proč v království tak poetického lidu mnohých plátků bulvárních lze se všude nadíti a knihy poetické pohříchu jen zřídka se vyskytují...proč lidé výsostně básniví a poezii svou v tištěné podobě přechovávající záhy mizí... osvětleno bude i vše kol zákazu i pašování moku pěnivého.

Poznovu setkáme se s vílou Bublínkou, mou věrnou průvodkyní a bedlivou ochránkyní, i s mou duchovní sestřičkou, jež v zrádném močále poetům tak zhoubném o milce svého před lety přišla.

Tak i Týnka, šenkéřka s vнадami nadmíru rozvinutými, ke zmínce přijde, výla psychopatka a v neposlední řadě i princezna Lota, jejímž svobozením ze spárů smíchu neustálého v dílu druhém od počátečních kapitol obíráti se budu.

Tímto malým připomenutím osob i dějů, jež v prvé díle Království byly mnou, co průvodcem a vypravěčem představeny, poodhaluji ku závěru této knížky oponu, za kterou se nalézá kapitola první, dne 5.7.2010 sepsaná, kde počal se v dílu druhém odvíjeti pohádkový děj, v němž pro mé čtenáře mnohá překvapení přichystána jsou a kde snád' i trochou vláhy slovesné mysl jejich potěším.

Tomáš Mařík

Království

rýmů a šprýmů

díl I.

Text ©Tomáš Mařík

Ilustrace©Tomáš Mařík

Vlastislav Aťan Moravec – kresba tvrze Ať

Obálka ©Tomáš Mařík

email autora: tomascuba@seznam.cz

Vydalo Nakladatelství Nová Forma, 2010

Tiskem Nová Forma s.r.o.

1. vydání